TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI TOPLANDI

OPORTÜNİZME KARŞI SAVAŞ BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞTAN AYRILMAZ

YAŞASIN SOSYALİZM

TANKLARLA GELEN DEVRİMLE GİDECEKTİR

Yoldaşlar,
Bu sayımızda TKP II. Leninciler
Konferansı'nı duyuruyoruz.
Leninci güçler artık TKP'nin
aktif çoğunluğunu kapsıyor.
Partimizi faşist cunta kuyrukçuluğuna dek
sürüklemeye çalışan menşevik yönetime karşı
II. Konferans partinin gür sesini yükseltti.
II. Konferans, ülkemizin içinde bulunduğu koşulları ve
partimizin görevlerini aydınlığa kavuşturdu.
Konferans kararları, faşist diktatörlüğü
devrimle yıkma savaşımımıza ışık tutacaktır.
Kararları bu sayımızda yayınlamaya başlıyoruz.
Konferansı duyurduğumuz bu sayımızla,
aynı zamanda *İşçinin Sesi*'nin
8. yayın yılını da kutluyoruz.
Bu kutlamanın Konferans duyurusuyla
eş düşmesi, *İşçinin Sesi* için
hem bir onur, hem de taşıdığı
büyük sorumlulukların simgesidir.
Bu sayımızda SBKP'nin 26. Kongresi'ne
ilişkin kısa bir yazı var.
Önümüzdeki sayılarda yoldaşlarımıza
26. Kongre hakkında daha geniş
bilgi aktarmaya çalışacağız.
Şimdilik şununla yetinelim:
Türkiyeli Komünistler olarak
26. Kongreyi selamlarız.

Faşizme Karşı Leeds-Londra Yürüyüşüne Destek Olalım

Türkiye'de Demokratik Hakları Savunma Komitesi, Avrupa kamuoyuna faşist cuntayı en etkin sergilemek, anti faşist savaşa en geniş demokratik desteği sağlamak amacıyla 7-15 Mart arasında Leeds-Londra arasında bir yürüyüş düzenledi. 120 mil'i (200 km) 9 günde alacak olan yürüyüş, Sheffield, Manchester, Birmingham, Coventry gibi İngiltere'nin en yoğun endüstri merkezlerinden geçecek. Yol boyunca, bütün belli başlı fabrikalardan işçiler, sendikalar, ilerici kuruluş ve kişiler yürüyüşe katılacak yürüyüşçüleri ağırlayacaktır. Yürüyüş 15 Mart günü Londra'da Hyde Park'da yığınsal bir mitingle son bulacak. Faşist cuntaya karşı yurtdışında giderek yükselen ses, cuntayı kudurtuyor. Leeds-Londra yürüyüşü suratlarına bir şamar gibi inecektir. Yürüyüşe destek mesajlarımızı *Committee for the Defence of Democratic Rights in Turkey (CDDRT) 29, Parkfield St., London N1* adresine iletelim. Faşizmi kahredeceğiz!

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!



Yaşasın II. Konferans!

İŞÇİNİN SESİ

Karkerên hemû
welatan yekbin!

Yıl 8, Sayı: 151-152
7 Mart 1981



TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ II. LENİNCİLER KONFERANSI TOPLANDI

DUYURU

İşçi sınıfımıza,

Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı toplandı.

Konferans, 12 Eylül faşist darbesi ile girilen yeni dönemin özelliklerini ve partimizin tutumunu görüştü. 1980 yılında, devrimci durum koşullarında toplanan I. Leninciler Konferansı'nın amacı, TKP'nin komünizme gerçekten gönül vermiş kadrolarını likidasyondan kurtarmak, örgütlü bir güce dönüştürmek olmuştu. II. Leninciler Konferansı, artık örgütlenmiş bu gücün gericilik döneminde izleyeceği yolu belirledi.

I. Konferans'la kıyaslanmayacak denli zor koşullar altında toplanan II. Konferans, yine de birincisinden her açıdan daha büyük bir sıçrama oldu. Katılımın iki kat arttığı Konferans, Leninci parti örgütlerinin bir yıl içinde TKP'nin *aktif çoğunluğunu* kazanmış olduğunu kanıtladı. Konferans'ın çalışma süresi de ilkinin iki katı idi. Yirmiiki oturum yapıldı. Yoldaşça, yoğun tartışmalar sonucunda 14 önemli konuda karar kabul edildi. Ayrıca, işlemez olmuş, ölmüş eski tüzüğün yerine yeni bir tüzük kabul edildi. Tüm kararlar oybirliğiyle alındı.

Faşist darbenin ardından 6 ay geçtiği halde, partimizin oportünist üst yönetimi bir plenum bile toplayamazken, II. Leninciler Konferansı, geçmiş dönemi böylece derli toplu kapattı, yeni dönemin sorunlarını aydınlattı.

Konferans, "tanklarla gelen, devrimle gidecektir" belgisi altında toplandı.

Şimdi, tüm komünistlerin önünde faşist bir iktidar altında gerçekleştirilmeyi bekleyen gerçekten çetin görevler duruyor:

1. Parti örgütünü güçlendirmek. İllegal çalışmayı yetkinleştirmek; 2. Her çeşit yanlış akıma karşı ideolojik savaşımı daha genişletmek ve daha iyi örgütlemek; 3. Partimizi, 1932'den bu yana yapılmayan 5. Kongresi'ne götürmek; 4. Partimizi, faşist iktidara karşı işçi sınıfının sözcüsü olarak yükseltmek.

Partimiz kollektif çalışmayı, kollektif düşünmeyi komünist disiplinle ve sarsılmaz yoldaş güveniyle birleştirerek bu görevlerin altından kalkacaktır.

TKP II. Leninciler Konferansı, işçi sınıfımızın sosyalizm uğruna verdiği kavgada ileri bir adım olsun!

Türkiye Komünist Partisi
Eşgüdüm Komitesi

KAVGA VE YORUM

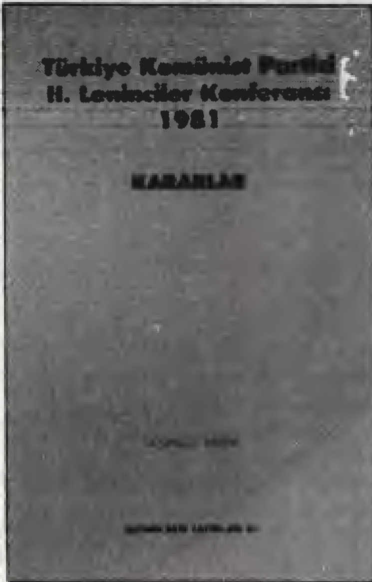
İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England

Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER



Partimizi faşist cunta kuyrukçuluğuna dek sürüklemeye çalışan menşevik yönetime karşı II. Konferans partinin gür sesini yükseltti. II. Konferans, ülkemizin içinde bulunduğu koşulları ve partimizin görevlerini aydınlığa kavuşturdu. Konferans kararları, faşist diktatörlüğü devrimle yıkma savaşımımıza ışık tutacaktır.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Tarihin akışı durdurulamaz

Değerli yoldaşlar,
Türkiye'deki paşalar diktatörlüğü hayatın her alanında faşizmi kökleştirmeye, rayına oturtmaya çalışıyor. Bu yolda elinden geleni ardına koymuyor.

Devlet kadrolarında çalışan memurlara, akla hayale gelmedik faşist disiplin uyguluyorlar. Bunda amaçları, halkı şartlandırmalar altına alarak, insanları patronların ekmeğine yağ süren, Kemalizmi savunan birer robot haline getirmektir.

Faşist dikatatörlüğün, 657 sayılı yasaya bağlı olarak çalışanlar üzerindeki baskıları, onlara Kemalist ideolojik saldırısı giderek artmaktadır. Halkın aydınlanmasında büyük emeği olan öğretmenler de bu baskılardan paylarını alıyorlar. Örneğin, bazı bölgelerde, okullarda kadro fazlalığı yüzünden öğretmenler normalden az derse giriyorlardı. Yeni çıkan kanuna göre normal ders saatlerini doldurabilmeleri için, bir derse beşe kadar öğretmen girebiliyor. Amaç derste Kemalizmin savunulmasını garantiye almaktır. Kürdistan'da öğretmensizlikten kapanan, ders saatleri boş geçen okullar varken başka bölgede beş öğretmene birden Kemalist ideoloji bekçiliği yaptırıyorlar.

Kürdistan'a yönelik olarak, Milli Eğitim Bakanlığı öğretmenleri tehdit ediyor, "Kemalizmi savunmayan bir öğretmeni 8 saatte görevden alırız" diyor. Dikili'de, sıkıyönetim komutanı bir öğretmenin Cumartesi Pazar Belediye dışına çıkmasına izin vermiyor!

Okullarda çalışan hademelere, işçilere saç sakal, bıyık kestirmek gibi faşist disiplin kullanarak, onları kukla haline getireceklerini sanıyorlar.

Yoldaşlar! Baktı ki ayaklarının altı kayıyor ve işçi sınıfı bilinçleniyor, burjuvazi, oportünistlerin de yardımıyla faşist paşalar diktatörlüğünü getirdi. Ama, sözün kısası: "Tarihin akışını durduramayacaklardır".

İzmir

Leninci ilkeleri öğrenmeliyiz

Sevgili yoldaşlar,
Daha önce size Ankara'dan mektup yazıyordum, şimdi İstanbul'dan yazıyorum.

Türkiye'de faşist cunta devrimcilere azgınca saldırıyor. Ben Ankara'dayken tanıdığım birçok devrimci arkadaşın evini basan polis ve askerler, arkadaşı bulamayınca anasını, babasını ve kızkardeşlerini ailece Emniyet'e götürdüler. Günlerce işkenceye aldılar, yaşlı-genç demeden günlerce ağır işkence yaptılar. Anayı, babayı oğlunu ihbar etmeye zorluyorlar. Ankara'da siyasi tutukluların sayısı rekor düzeye ulaştı. Her yerde zorla Atatürk ilkelerini işleyip öğretmeye çalışıyorlar. Rahatlıkla 18 senelik memuru işinden atıp açlığa sürüyorlar.

Cunta basına sıkı bir sansür uyguluyor. En azılı burjuva gazetelerinde çıkan reformcu bir haberden dolayı bile gazeteciler gözaltına alınıp sorguya çekilebiliyorlar. Kürdistan'da savaşım sürüyor ve yığınla insan öldürülüyor.

Burjuvazi saldırıya geçti. Tankla geleni devrimle devirmek zorundayız! Sorumluluğumuzu biliyoruz.

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Faşizmi ininde gebertece-ğiz!

N.A.
İstanbul

Sorumluluğumuzun bilincindeyiz

Değerli *İşçinin Sesi*,
Ben İsveç Stockholm kentinde kalıyorum. Yayınlarınızı elimden geldiğince arkadaşlarımdan alıyorum. Ama arkadaşlarla görüşmeye sürekli olanak olmuyor. Bu nedenle, siz yoldaşlardan ricam, gazeteyi düzenli okumam ve Leninist ilkeleri kavramamda bana yardımcı olmanızdır. *İşçinin Sesi*'ni düzenli olarak bana gönderirseniz çok memnun olurum.

Dostça selamlar, başarılar.

M.Y.
İsveç

İŞÇİNİN SESİ



R. Yürükoğlu

KUTLU OLSUN

Ülkemizin bu en zor günlerinde komünistler ikinci konferanslarını topladılar. Ne oportünistlerin "gizlilik koşulları", ne hiçbir baskı ve terör parti kurullarının düzgün çalışmasını önleyemedi.

II. Konferans, ülkenin, sınıf savaşının ve partimizin can alıcı sorunlarına derin, kapsamlı ve duru yanıtlar getiriyor. Şimdi hepimizin en önemli görevi Konferans kararlarını çalışmak, içimize sindirmek ve her yoldan her çevreye yaymaktır.

II. Konferans, işlevsiz-ölü eski tüzüğün yerine yeni parti tüzüğü kabul etti. Bu tüzükle komünistlerin açık sözlülüğünü, demokratlığını, parti işleyişine gösterdikleri titizliği bir kez daha kanıtladı.

İki konferans arasında çok şey gördük. Provokasyonlar, provokatörler, saldırılar, ideolojik saldırılar.

Hem Türkiye'de, hem uluslararası alanda yoğun bir ideolojik saldırı geldi. Yazılanları okuyan gerçekten şaşkına dönebilir. TKP'nin menşevik fosilleri bize "yurokomünist", "anti-Sovyet", "Troçkist", "burjuva" diyor. İngiltere Yeni "Komünist" Partisi, "yuro-komünist", "Troçkist" diyor. Dördüncü Enternasyonal üyesi bir Troçkist örgütün yayın organı, "hâlâ Stalinci" olarak değerlendiriyor. Bir başka İngiliz Troçkist yayın organı, "azılı Stalinci" diye ilan ediyor. İnsanın, "bir karar verseniz" diyeceği geliyor.

Marksçı-Leninci hareketimiz bu çok yönlü saldırıların altından, yapanı yaptığına pişman ederek kalktı, kalkıyor.

Çeşitli hareketlerin böyle uğraşmalarının gösterdiği bir gerçek vardır: TKP'nin Leninci kanadı son iki yılda giderek artan biçimde etkin bir güç olmuştur. Bu güç kafa sayısından gelmiyor. Bizden çok daha büyük hareketler var, ama eskilerin deyimiyle, "esamesi okunmuyor". Bu güç ideolojimize bağlılıktan, doğruluktan geliyor. Ve hızla nicel güce dönüşüyor.

Oniki Eylül faşist darbesiyle gelen ortam da bu gelişimi durduramamıştır. Tüm parti organları düzenli toplantılarını yapıyor, çalışmalarını yürütüyor. Son birbuçuk yıldır geri kalan İstanbul'daki hareketimiz, faşist diktatörlük altında patlama yaşıyor. Hareketimizin en büyük parçası olması artık an meselesidir. Mannheim'dan sonra Köln'de demir gibi ayağa kalkan Leninci hareket tüm Almanya'yı karıştırdı. Hamburg'da İlericiler Birliği kuruluyor.

Bu gelişmeler, faşist diktatörlük altında günün en bulaşıcı hastalığı olan *inançsızlığın* en az sızabildiği hareketlerden olduğumuzu gösteriyor. Bunun bir nedeni kadrolarımızın niteliği, bir nedeni Eşgüdüm Komitemizin yeni dönemin getireceği koşullar hakkında ilk başından gerekli uyarıları yapmış olmasıdır.

Faşist diktatörlük her yönden işçinin, emekçinin üzerine çöküyor. Terör, beyin yıkama, hepsini kullanıyor. Bu durum inançsızlığı besliyor: "Bu iş olmayacak!" "Olmayacak duaya amin demeyelim!" "Kendi gemisini kurtaran kaptandır!"

Türkiye'nin bugünkü ortamında en olmayacak dua, "kendi gemini kurtarmak"tır. Bunalımdan, savaştan kaçış yoktur. Bu öyle derin, öyle keskin bir sınıf savaşı ki, evine kapananı evinde, deliğe tıkılanı deliğinde gelip bulacaktır.

Türkiye'nin bugünkü ortamında en olmayacak dua, bu iktidarın uzun sürmesidir. Her çeşit demokratik örtüyü kenara itmiş, her çeşit özgürlüğü yoketmiş bu faşist diktatörlük, derin ekonomik-toplumsal bunalımı çözememiştir, çözemeyecektir. Tersine, durum daha da ağırlaşıyor. Devrimci durum daha büyük bir şiddetle patlayacak ve sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimiyle faşist diktatörlük yerle bir edilecektir.

Her kötülükte bir iyilik vardır demişler. Faşist darbe gelmeseydi, devrimciler ve halk yığınları bunca acıları çekmeseydi tabii daha iyi idi. Ama geldi. Bugünün ortamı devrimcilere en iyi okul olacak şimdi. İlerlemeyi, gerilemeyi, başarıyı-bozgunu, doğruyu-yanlışı yaşamayan, her koşul altında devrim savaşını yürütebilmeyi öğrenmeyen kadrolar devrim yapamaz. Yenmeyi öğreniyoruz. TKP II. Leninciler Konferansı bu yolda büyük bir adım oldu.

Bugün bir de *İşçinin Sesi*'nin yayın yaşamının 8. yılını kutluyoruz. Kolay olmadı diyeceğim. Bu sözcükler, gazeteyi çıkarabilmek için, ideolojik çizgisini geliştirebilmek için tüm yoldaşların gösterdiği büyük özveriyi anlatamayacak. Ne yapalım, herşeyi sözcüklere dökmenin olanağı yok.

İşçinin Sesi geri bir yerel gazete olarak başladı. Bugün, yalnız komünistlere değil, geniş bir devrimci çevreye ışık tutuyor. Onu menşevik bataklığa yuvarlanmaktan kurtararak bugünkü işlevine yükselten, Marksizm-Leninizmi hergün daha iyi öğrenme ve ülkemize özgür bir kafayla uygulama azmi oldu. Gazetemizle haklı olarak gurur duyuyoruz.

Ufak ve belki de gereksiz bir hatırlatma yapayım. Faşizm koşulları altında, Türkiye'den katılımın birincisinin iki katı arttığı bir konferans toplayabilmek, 22 oturum yapabilmek ve bu işi kara generallere kadro kaptırmadan bitirebilmek büyük bir başarıdır. Ülke koşullarını ve parti çalışmasını bu denli güzel aydınlatan kararlar çıkarabilmek büyük bir başarıdır. Ama kararları uygulayabilmek, yaşama geçirebilmek hem bin kat daha zordur, hem asıl görmek istediğimiz başarıdır.

TKP II. Leninciler Konferansı kararları, faşist tanklara karşı bugünkü tanklarımızdır. Bunları iyi kullanırsak yarın bunların yanına işçi alayları, emekçi halkın tank top dinlemez gücü katılacaktır.

İşçinin Sesi'nin 8. yıldönümü kutlu olsun!

Konferansımız kutlu olsun!



26. Kongre

SBKP'nin her kongresi, bir öncekinden daha geniş yankı uyandırıyor. 26. Kongre'nin de dünyada ve Türkiye'de geniş yankıları oldu. Bu, Sovyetler Biriği'nin artan etkinliğinin en somut göstergesidir.

26. Kongre Raporu, dünyada kapitalistler ve komünistler için değişik açılardan büyük önem taşıyor. Burjuva basını, kendi açısından Rapor'u verdi. Biz de kendi açımızdan burada ve bundan sonraki sayılarımızda Rapor'a değineceğiz.

Rapor, dört ana bölümden oluşuyor: Birincisi, SBKP'nin uluslararası siyaseti, ikincisi, gelişmiş sosyalizm döneminde SBKP'nin ekonomik siyaseti, üçüncüsü, Sovyet toplumunun toplumsal-siyasal ve kültürel gelişmesi ve partinin görevleri, dördüncüsü ise, Sovyet halkının öncüsü — Parti.

İlk bölümde, sosyalist ülkelerin çeşitli düzeylerde, gelişen ilişkilerini anlattıktan sonra Brejnev yoldaş şöyle diyor:

"Bugünkü sosyalist dünyanın resmini yalnızca parlak renklerle boyamak gibi bir tutum bizden uzak dursun yoldaşlar. Bizim ülkelerimizin gelişmesinde de karmaşıklıklar oluyor. Yoğun ekonomik gelişmeye ve büyük ölçekli toplumsal programlara geçmek ve komünist bilinci biçimlendirmek — tüm bunlar bir gecede elde edilemez. Zaman ve yorulmak bilmez yaratıcı arayış gerektirir. Ve, doğal olarak, birbirimizden öğrenmek temeldir."

Brejnev yoldaş, kapitalizmle rakabette ekonominin ve ekonomik siyasetin önemine, bu alanda sosyalist ülkelerin birbirleriyle yakın ilişki içinde olmaları gerektiğine değindikten sonra Polonya konusunda şöyle diyor:

"Polonya'daki olaylar, yönetici rolünü güçlendirmede, yığınların sesine yakından dikkat vermenin, bürokrasi ve voluntarizmin tüm belirtilerine kararlılıkla karşı koymanın, *sosyalist demokrasiyi aktif olarak geliştirmenin* (abç) ve dış ekonomik ilişikilerde iyi düşünülmüş ve realist bir siyaset izlemenin Parti için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösteriyor."

Dünya komünist hareketine ilişkin olarak, Brejnev yoldaş, karmaşık görevlerin partiler arasında tartışmaya yolaçabileceğini ve bunun doğal olduğunu söylüyor. Sovyetler Birliği'ne yönelik olarak, bazı partilerden eleştirisel yargıların geldiğini ve yoldaşça, yapıcı olduğu, sınıf düşmanına yardım eden türden olmadığı sürece eleştiriye yakın ilgi gösterdiklerini belirtiyor.

Rapor'un son bölümünde SBKP'nin çalışmasına ilişkin olarak, Brejnev yoldaş bazı çok önemli konulara değiniyor. Parti için yaşamda şöyle diyor:

"Çok önemli bir konu, tüm Sovyet yurttaşlarını Parti sorunları hakkında bilgilendirmektir. Parti örgütlerinin çalışmasında açıklık, Parti'nin yığınlarla bağlarını güçlendirmede etkin bir araçtır. Bu açıdan çok şey yapıyoruz, ama herhalde daha düzeltilecek belli şeyler vardır..."

Parti'nin ideoloji ve siyasal eğitim alanlarındaki çalışmasına ilişkin olarak, Brejnev yoldaş şunları diyor:

"... Parti'nin Merkez Komitesi *ideolojik çalışmayı ve siyasal eğitimi iyileştirmek için görevleri* formüle etmiştir...

"Gerçekte bu, ideolojik çalışmanın birçok sektöründe ve alanında yapıyı yeniden kurma — evet, bu bir dil sürçmesi değil, yapıyı yeniden kurma dedim — sorunudur. İçeriği daha güncel ve biçimleri Sovyet halkının bugünkü istek ve gereksinimleriyle daha uygun olmalıdır.

"Propagandanın hassas sorunlardan kaçıcı olmaması ve güç sorunlar denilen sorunlarla uğraşmaktan korkmaması çok önemlidir...

"İdeolojik eğitim, kalıplı sözler ve bir dizi standard hazır formüllerle değil, canlı ve ilgi çekici bir biçimde yürütülmelidir. Sovyet yurttaşı eğitim görmüş ve akıllı insandır. Ona, düşüncesiz, bürokratik bir dille konuşulduğu zaman, somut, yaşayan realite ve gerçek veriler yerine genel sözler sunulduğu zaman, çok basittir ki televizyonunu ya da radyosunu kapatacak, ya da gazetesini bir kenara atacaktır."

Görüldüğü gibi Brejnev yoldaş, çok önemli sorunlara değiniyor. 26. Kongre raporu bizler için de öğreticidir.

Butun ulkelerin proleterleri birleşin!

Karkeren hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Yaşasın II. Konferans!

Yıl 8, Sayı: 151-152
7 Mart 1981

ÇEK-AL



AÇIKLAMA

Türkiye Komünist Partisi Leninci İl Komiteleri'ne,

Konferansımızın onayladığı Geçici Parti Tüzüğü'nün 42. maddesi uyarınca Konferans, Kongre'den farklı olarak bir danışma toplantısı niteliğindedir. Konferans kararları, parti il komitelerinin çoğunluğunun alınan kararları onaylamasıyla bağlayıcılık kazanır. Bu il komitelerinin parti üye çoğunluğunu da temsil etmesi gerekir.

Dolaysıyla bu açıklama parti merkez organında yayınlandığı tarihten itibaren 2 ay içinde, il komiteleri kararları *onaylamadıklarını* Eşgüdüm Komitesi'ne bildirmedikçe, kararlar onaylanmış sayılacaktır. Bu sürenin sonunda parti üyelerinin çoğunluğunu temsil eden il komitelerinin çoğunluğunun onayı sağlanmışsa, Konferans Kararları tüm parti örgütleri ve üyeleri üzerinde kesin bağlayıcılık kazanacak ve yürürlüğe girecektir. Bu doğrultuda bir açıklama tekrar parti merkez organında yer alacaktır.

Türkiye Komünist Partisi
II. Leninciler Konferansı

Yeni dönemin özellikleri ve parti taktiğinin genel ç rçevesi üstün tezler

Oniki Eylül 1980 günü, kara generaller eliyle halkımıza faşist bir diktatörlük dayatıldı.

Ülkemiz uzun yıllardır derin bir ekonomik-toplumsal-siyasal bunalım içindeydi. Orta derecede gelişmiş ve emperyalizme bağımlı bir ekonomik taban üzerinde finans-kapitalin, devlet tekelci kapitalizminin oluşması sonucunda tüm çelişkiler olağanüstü keskinleşmişti. Devrimci durum ve faşizm tehlikesi bu temelde doğmuştu. Bunalım ya devrimle olumlusundan çözülecek, ya da emperyalizm ve yerli finans-kapital faşizmle tersinden çözmeye girişecekti.

1980'e doğru ekonomik-toplumsal bunalım iyice derinleşti. İşsizlik her yıl artan bir hızla büyüdü. Pahalılık dayanılaz boyutlar aldı. Sınıf savaşımı yükseldi. İşçi sınıfımız grevlerle, direnişlerle, gösterilerle, barikat savaşlarıyla tüm emekçi yığınların başında yürüdü. Devrim karşı-devrim boğuşması, herşeyi belirleyen ana olgu olmaya başladı. Bir yandan burjuva devlet aygıtı işlemez duruma gelirken, öte yandan devletin faşistleşmesi süreci yol aldı.

1980 yılında, ya devrim, ya faşizm ikilemi yol ağzına geldi. Oniki Eylül faşist darbesi böyle bir ortamda yapıldı. Faşist darbe, burjuva devletinin dağılıp parçalanmış yanlarını ayıklayarak, faşistleşmesi sürecinde nitelik dönüşümü sağlayarak ve buna dayanarak bunalımı emperyalizm ve yerli finans-kapital yararına, tersinden çözebilmek amacıyla geldi.

Tarihdeki çeşitli karşı-devrim girişimlerinde görüldüğü gibi Türkiye'deki faşist darbeyle de, yasal hayalleri yıkılacağı için halk son çözümlemede kazançlı çıkacaktır. Burjuva devletinin, ordusunun her çeşit yanıltıcı maskesi düşecek, halka karşı zorbacı özü açığa çıkacaktır.

Devrim hareketini asıl yenenler sosyal demokrasi ve oportünizmdir

Darbe öncesinde devrimci durum hızla olgunlaşıyordu ama devrim güçlerinin bilinç ve örgütlülük düzeyi, öznel öge, nesnel ortamın gerisinde kalıyordu.

Bu geri kalışın başlıca siyasal nedeni, sosyal-demokrasi ve oportünizmin devrim hareketi üzerindeki etkileriydi. Bu etkiler, olgunlaşan devrimci durumun biriktirdiği enerjiyi yanlış bilinçle, yanlış hedeflerle ve geçersiz savaş biçimleriyle tüketti. Devrim hareketini yordu ve böldü. Türkiye proletaryasıyla, Kürt ulusal hareketinin eylem birliğini engelledi.

Devrim hareketinin hızla yükseldiği 1977'de, yığınlarda CHP umutları da yayılmaya başlamıştı. Bu "umutlar"a karşı savaş acil bir ideolojik görevken, oportünistler CHP'ye cephe çağrılarıyla bunların yayılmasına yardım ettiler. CHP'yi yığınlardan soyutlamak yerine, kendileri CHP'nin kuyruğundan ayrılmadılar. Devrimci durumun görevlerini yerine getirmeyerek, reformcu taktiklerle savaşımı burjuvazinin kabul sınırlarına hapsettiler. Bu yoldan ve orduyu aklayan, faşizmi MHP ile sınırlayan, Türk ve Kürt işçileri, halkları arasına güvensizlik sokan, tekeldışı burjuvaziye devrimcilik yakıştıran propagandalarıyla işçi sınıfımızın bilincine karşı cinayet işlediler.



Sosyal-demokrasi, Ecevit'in ağzından, bir toplumsal patlamayı önlemek için uğraştığını açıkça söyleyerek, devrimden korkusunu defalarca dile getirmişti. Bu korkuyla burjuva devletini güçlendirmeye girişen CHP hükümeti, ister istemez devletin polisleşmesine, faşistleşmesine yardımcı oldu. Sıkıyönetim ilân edildi, orduya olağanüstü yetkiler verildi. Grevler ertelendi. Ardından olağanüstü hal, dernekler, özel güvenlik ekipleri vb. yasa tasarıları getirildi. TKP Eşgüdüm Komitesi'nin 29 Kasım 1980 tarihli bildirisinde belirtildiği gibi, "tekeldışı burjuvazi ve onun siyasal örgütleri, finans-kapitalin egemen olduğu bir toplumda bağımsız bir güç olarak faşizme-emperyalizme-tekellere karşı savaşım veremeyeceklerini bir kez daha gösterdiler. Tüm yaptıkları, faşist diktatörlüğün gelişini kolaylaştıracak yolları döşemek oldu."

CHP hükümetinin bu uygulamalarına dayanarak yığınlardaki yanılgıları silip atmak hem daha kolaylaşmış, hem daha gerekli olmuşken, oportünistler 1979'da Lenincilere saldırıya geçtiler. Lenincileri TKP'den tasfiyeye çalışarak, partiyi likidasyona sürüklediler. Yaşamın kendisi yasal hayalleri yıkarken, "birleşik legal işçi partisi" çığlıklarıyla legalizm yaydılar.

1980'de, olgunlaşan nesnel koşullarla öznel öge arasındaki fark daha da açıldı. İzmir ayaklanmasıyla sınıf savaşının sıçradığı yeni aşamanın gerekleri yerine getirilemeyince, 1 Mayıs 1980 burjuvazinin taktik başarısıyla sonuçlandı.

Devrim güçlerinin göreceli güçsüzlüğü ve dağınıklığı koşullarında gelişen sınıf savaşı, hem yenilgiye doğru bir gidişti, hem de yanlışların pratikte kanıtlandığı, doğruların güçlenmesini getirebilecek bir süreçti. Devrim güçleri henüz yenilmemişti, gidişi tersine çevirme olanağı vardı. Bu nedenle Leninciler 1980 yılı boyunca, bir yandan devrim

hareketinin güçsüzlüklerini kaynaklarıyla gösterirken, öte yandan gidişi değiştirmenin yollarını gösterdiler. "İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın" belgisini attılar.

Bu belgi, en başta yaşamın zoruyla, tüm ülkede yankılandı. İşçiler arasında, gecekondu semtlerinde ve Kürdistan'da yoğun bir silahlanma-komiteleşme yürüdü. Sosyal-demokrasi ve oportünizmin iflası ardından Lenin ci alternatif güçlenmeye başladı. TKP Leninci hareketi, ciddi bir "tehlike" olma yönünde gelişiyordu. Darbe bu aşamada geldi. "Emperyalizmin bölgedeki genel siyasetine de uygun düştüğü bir anda, emperyalizmin onayını ve desteğini alarak Türkiye'de finans-kapital, 12 Eylül askersel darbesi ile açık diktatörlüğe geçti."

Halk sınıflarını faşist çeteler yenmedi. Yenemezlerdi. Bizi yenen içimizdeki düşman — oportünizm ve onun bağlaşığı sosyal-demokrasi oldu.

12 Eylül darbesi faşist bir darbedir

TKP EK Üst Bürosu'nun darbeden iki gün sonra yayınladığı 14 Eylül 1980 tarihli bildiride şöyle deniyordu:

> "Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı-devrimle çıkabilmek, derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor.
>
> "Faşist cuntanın ilk andan başlayarak parlamentoyu, anayasayı ve siyasal partileri feshetmesi, görülmedik boyutlarda tutuklamalara girişmesi, üretimi artırma ve ihracata dönük üretime yönelme çağrısı, karşı devrimin amaçlarını hiçbir kuşkuya yer vermeyecek biçimde sergiliyor.
>
> (...)
>
> "Devletin yıllardır ilerleyen faşistleşmesi sürecinde bu cunta bir *nitelik* sıçramasıdır. Generaller cuntası, faşizmin korporatif toplum ve devlet düzenine ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor. Faşist devletin monolitik yapısına ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor.
>
> "Generaller cuntası, yurdumuzdaki devrimci durumun üç ögesine karşı açık bir programla gelmiştir.
>
> (...)
>
> "Faşist cunta şimdi son hızla kanlı bir terörle devrim güçlerini dağıtmaya, devrimci durumu söndürmeye, halkı sindirmeye ve istikrarlı bir faşizme varmaya çalışacaktır."

Darbenin niteliği, gören göze açık olduğu halde, oportünistler, Batılı Troçkistler ve bazı komünist partileri "darbenin faşist olmadığı" noktasında anlaştılar. Askersel bir darbe olarak tepeden gelişi, ayrı ideolojisi olmayışı, içinde kanatların varlığı, MHP'ye vurması gibi görüşler ileri sürüldü. Türkiye'deki "sollar" ise zaten kendilerine vuran ne olursa, ona faşist adını takıyorlardı. Tüm bunlar faşizmi özüyle değil, biçimiyle anlamaya çalışan ve bu nedenle yaşamın zenginlikleri karşısında şaşıran yanlış yanaşımın örnekleridir.

Faşizme en başta özü, işlevi açısından bakmak gerekir. Genel bir yaklaşımla faşizm emperyalist aşamanın karşı devrimidir.

Her toplumsal yapıda olduğu gibi, tekelci kapitalizmin egemenliği koşullarında da üretim ilişkileriyle üretim güçleri arasında, ancak nitel bir sıçramayla aşılabilecek bir uçurum doğmuşsa ve egemen sınıfın sıçramayı reformcu yoldan gerçekleştirecek manevra alanı yoksa, şiddetin ebelik edeceği bir dönem nesnel zorunluluktur. Devrim bunu olumlusundan, kalıcı olarak çözer. Faşizm ise karşı devrimci şiddetle, finans-kapitalin açık diktatörlüğü altında, geçici olarak olumsuzundan gidermeye çalışır. Bir yandan üretim güçlerini bastırır, öte yandan üretim ilişkilerini, varolan yapı içinde genişletmeye çalışır. Bu da, en önemli üretim gücü olan işçi sınıfına baskı ve devlet tekelci kapitalizminin merkezi bürokratik yapısını pekiştirmek, tüm üretimi bu yapı altında örgütlemek, büyük mülkiyeti güçlendirmek ve dışa açılmaya yönelmek demektir.

Faşizm finans-kapitalin açık şiddete dayalı diktatörlüğü altında "rejimi kurtarma" çabasıdır. Bu bakımdan, başını, kapitalizmi kurtarmanın nesnel gereksinimleriyle, kendi gurupsal çıkarları en iyi üstüste düşen finans-kapital gurubu çeker. Başka bir deyişle, yığınlar üzerinde en ağır şiddet uygulanmasını, şovenizmi kışkırtarak, silahlanarak, gerekirse savaşla dışa açılmayı, vb. kendi somut gereksinimlerinden hareketle savunan finans-kapital gurubu faşist diktatörlüğe "öncülük" yapar. Ancak bir gurubun kendi somut istemlerinden çıkarak "gereksinimleri" en iyi görüyor olması, bunların yalnız o gurubu ya da yalnız finans-kapitali değil, tüm kapitalizmi kurtarmanın nesnel gereksinimleri olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Faşizmin kapitalizmi kurtarmaya yönelişi, tüm burjuvazinin desteğini alması için nesnel temeldir. Ülkenin yüksek sınıf savaşları yaşamış olması, burjuvazinin işçi sınıfı korkusuyla dolu olması da onun bu desteğini esirgememesinin güçlü bir öznel dayanağıdır.

Azınlığa dayalı hiçbir açık diktatörlük, öteki sınıflar üzerinde yalnızca kaba şiddetle ayakta duramaz. Faşist diktatörlüğün de, çeşitli ekonomik manevralarla ve yoğun propagandayla beslenen bağlaşıklık siyasetleri vardır. Bu nedenle, faşist diktatörlüğe şu ya da bu kesimin öncülük etmesinden kalkarak, bundan doğrudan ya da dolaylı çıkarı olanları unutmamak gerekir. Bu gerçekler dikkate alınmalı, anti-faşist savaş hiçbir zaman finans-kapitalin de yalnızca bir kesimine karşı savaşa indirgenmemelidir.

Bu genel anlayış ışığında Türkiye'ye bakınca, darbenin faşist niteliği ülkede ekonomiye finans-kapitalin egemenliğinden, bunalımın ulaştığı boyutlardan, devrim ve karşı-devrim ikileminin güncelliğinden anlaşılır. Darbenin, parlamentoyu, anayasayı vb. kaldırarak, devletin dağılmış yanlarını ayıklayarak gelmesinden ve darbeyi yapanların üniformalı finans-kapital olmalarından anlaşılır. Darbenin daha ilk günü açıklanan amaçların, yıllardır finans-kapitalin özlediği faşizmin nesnel işlevleri olmasından anlaşılır.

Leninciler, Türkiye'nin ekonomik, toplumsal ve siyasal yapısını doğru belirlediler. Devrimci durumun varlığını *ilk* gösteren ve 1976'dan bu yana yaygın biçimde işleyen onlar oldu. Devrimci durumun ve faşizm tehlikesinin altındaki nedeni, finans-kapitalin *emperyalistleşme* isteğini ve çabasını 1976'dan bu yana *ilk* ve *tek* gösteren Leninciler oldu. Devlet içinde işleyen dağılma ve faşistleşme süreçlerini çok önceden gözlediler. Faşizm tehlikesinin MHP ile sınırlı olmadığını 1978'de, tam tersine "yurtsever ordumuz"(!) eliyle dayatılmasının çok daha olası olduğunu 1979'da söylediler. Darbeyi yapanların (hem kurum olarak ordunun, hem yönetici klik olarak üniformalı finans-kapitalin) kimliği onlar için açıktı. Faşist darbeyi anında ve doğru olarak değerlendirdiler.

Yıllardır ülkemizin yaşadığı devrimci durumu yadsıyan partimizin oportünist kanadı, şimdi de darbenin faşist niteliğini yadsıyor. Göstermelik MHP'li avını ve cuntanın içinde "daha kötü" bir kanadın varlığını buna gerekçe olarak kullanıyor. Hatta, "kötü"süne karşı "iyi" kanadı "ilerletmeye" çalışıyor. CHP ile cepheyi bu "iyi" kanadı da içine alacak biçimde genişletmeye çabalıyor. Cuntaya anti-faşist yetenekler yakıştırıyor.

Bunlar, oportünizmin faşizm anlayışının sığlığını gösteriyor. Bir kez, cuntanın MHP'li avı göstermeliktir, yığınların anti-faşist duygularını sö-

müren, hedef şaşırtmaya çalışan bir demagojidir. Ama böyle olmasa da, kapitalizmde genel çıkar birçok özel çıkarın çatışmasıyla ortaya çıktığı için, faşist bir yönetimde de kanatların varlığı şaşırtıcı değildir. Tarihde bunun en canlı örneği Nazilerdir. Romanya'da faşist diktatörlük kurulunca, ilk yaptığı iş, faşist partinin liderlerini öldürmek olmuştur.

TKP'nin eski yayınlarında 12 Mart'a bile faşist denirken, bugün 12 Eylül'ün faşist olmadığı söyleniyor. Bu bir yana, oportünistlerin ağızdan düşürmedikleri "faşist tırmanış" sözü, "reel olan faşizm tehlikesidir" değerlendirmesi yayınlardan kayboldu. Reel olan faşizm tehlikesidir diyerek, faşizmin reel olmasına yardım ettikten sonra, şimdi "faşizme geçit yok" belgisini geri çektiler. Üstelik, "TKP'ye özgürlük" belgisini yine "yükselttiler". Böylece, TKP yönetiminin burjuva kuyrukçuluğu, cunta kuyrukçuluğuna yükseldi. Kimin kime karşı ne amaçla yaptığına bakmadan, "reform" gördükleri her yerde iyi birşey arıyorlar. Bekledikleri "toplumsal ilerleme"nin en sonunda geldiğini sanıyorlarsa yine aldanıyorlar. Oniki Eylül, faşist bir darbedir.

Cuntanın yaptıkları faşist niteliğini kanıtlıyor

Günümüzde Türkiye gibi ülkelerde, ordu genel olarak burjuvazinin, özel olarak finans-kapitalin hizmetinde bir kurumdur. Ancak Türkiye'de ordu-finans-kapital ilişkisi bunun da ötesindedir. Ordunun üst kademesi, askersel endüstri kompleksinin, OYAK ve benzeri holdinglerin sahibi ve yöneticisidir. 29 Kasım 1980 tarihli TKP EK bildirisinde belirtildiği gibi, "Bugün ülkeyi yöneten askersel cunta, finans-kapitalin yalnız üst düzeyde bir aracı değil, finans-kapitalin bir kesiminin ta kendisidir. *Üniformalı finans-kapitaldir.*"

Bu kesimin bir sözcüsü, darbeden çok önce özlemlerini açıkça dile getiriyordu:

> "...Türkiye yabancı sermaye meselesini sadece sermaye ithali olarak görmemelidir. Dış ülkelere sermaye yatırımı yaparak açılmadıkça, gelişmiş ülkelerle aramızdaki ihracat rekabetindeki dezavantajları kaldıramayız. Türk müteşebbislerinin, *hatta İktisadi Devlet Teşekkülleri'nin* dış ülkelere belli sermaye yatırımları yapmaları lâzım, ortaklık kurmaları lâzım, oralarda kökü Türkiye'de olan kuruluşlara girmeleri lâzım ki, Türkiye'nin ihracatı artabilsin.
>
> "Türkiye'de çok eleştirilen fakat benim o eleştirilere katılmadığım otomotiv endüstrisi bile bunu yapabilir.
>
> "...Endüstri bakımından geçiş yıllardaki esas problemimiz, ifadesi çok sempatik olmamakla beraber, sosyal demokrasi ile büyümenin birarada yürüyüp yürümeyeceğidir. İşçilik meselesi gayet ciddi hale gelmiştir bugün Türkiye'de ve dış ticaretimizi de zorlamaktadır." (*Banka ve Ekonomik Yorumlar*, Ocak 1980, s.26-28).

OYAK'çı kesimin hedefi açıktır.

Türkiye'de faşist diktatörlüğün başını askersel endüstri kompleksini, otomotiv gibi alanları kapsayan üniformalı ve sivil finans-kapital kesimi çekiyor. Bu kesim öncülüğünü kabul ettirmek için özellikle tekstil çevresinde öbeklenen kesimlerle kapışıyor.

Faşist cuntanın bütün önlemleri emperyalistleşmeye ve içerde üretimi devlet tekelci kapitalizminin merkezi bürokratik yapısı altında yeniden, sıkı bir denetimle örgütlemeye yönelmiştir.

Finans-kapitalin has adamları, bakanlıkları, danışmanlıkları dolduruyor ve onun devlet bürokrasisi üzerindeki doğrudan denetimini güçlendiriyorlar.

Devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde çok önemli bir yer tutacak olan KİT'lerin faşist bürokratik denetim ağındaki yeri açısından ön hazırlıklar yapılıyor. Kamu kesimi çalışanları, giyeceğinden yiyeceğine dek denetim altına alınıyor. Cunta tarımsal ürünleri "destekleme" görevini de KİT'lere veriyor. KİT'ler öyle kârlı bir duruma gelecek ki, hem tekelci burjuvaziye artık-değer aktaracak, hem faşist devlete yük olmayacak, hem de tarımsal ürünleri destekleyecek. KİT'lerde çalışanlar için bunun sonuçları açıktır.

Faşist iktidar, okullarda öğretmenleri, sınıflarda sınıf temsilcisi öğrencileri devlete karşı sorumlu görevliler durumuna getiriyor. Köylerde ve mahallelerde muhtarları değiştiriyor ve onları disiplinden sorumlu tutuyor. Devlet dairelerinde çalışanlar devlete doğrudan bağlı olduklarından, daha şimdiden tüm davranışlarıyla denetim altına alındılar.

Faşist iktidar bu yollardan faşizmin korporatif, monolitik toplum yapısına ulaşmayı amaçlıyor. Ülkedeki tüm üretimi, dolayısıyla tüm toplumu finans-kapitalin çıkarları doğrultusunda denetim altına almak istiyor. Korporatiflik, tüm toplumun (tüm üretimin) faşist devlet disiplini altında örgütlenmesidir. Monolitiklik, bu örgütlenmenin tek bir çıkar (finans-kapitalin tüm kapitalizmi kurtarıcı yöndeki genel çıkarı) doğrultusunda olmasıdır.

Faşist iktidarın amaçları en açık olarak orduya yakın işyerlerinde yansıyor. Öteden beri askeri işkolunda çalışan işçiler üzerinde asker disiplini uygulanırdı. Bu işkolunda personel müdürleri, ustabaşları, memurlar askeri sorumlu durumundaydılar ve Harb-İş sendikası da bu yönde çalıştırılırdı. Oniki Eylül'den sonra bu durum tüm işyerlerine yayılmak isteniyor. İlk örnekleri de KİT'lerde, özellikle MKE'de gözleniyor.

DİSK'in kapatılmasıyla, Türk-İş hükümette de "temsil" edilen, devlete bağlı tek sendika durumuna getiriliyor. Bu işleyişe göre, Türk-İş'in görevi işçi haklarını göstermelik olarak bile savunmak değil, işçiler arasında faşist devletin disiplinini dayatmak olacaktır. İşyerinde, işçi temsilciliği, ustabaşılık ve cunta "çavuş"luğu üstüste getirilerek bir hiyerarşi oluşturulmaya çalışılıyor. Askerlikteki gibi ast-üst ilişkisiyle, yer yer üniforma ve selam verme gibi uygulamalarla fabrikadan başlayıp, ucu faşist devlete varan bu hiyerarşinin adına sendika diyecekler!

Faşist cuntanın yeni vergi yasası, işçiden, emekçiden alınan vergiyi düşürüyor görünüyor. Bir kez, bu "düşürme" gülünç bir orandadır. İkincisi, işçi sınıfının geniş kesimleri için bu "düşürme" 1982'ye dek geçerli olmayacaktır. Üçüncüsü, fiyat artışları karşısında anlamsızdır, kandırmacadır. Sonra, aynı vergi yasası ile OYAK, MEYAK vb. yurt dışında yatırım yapan tekellerden kurumlar vergisi alınması kaldırılıyor. Bu yasa, faşist iktidarın kimden alıp kime verdiğinin, büyük mülkiyeti hızlandırıcılığının ve emperyalistleşme çabasının açık bir örneğidir.

Faşist iktidar, ekonominin öteki alanlarında olduğu gibi, tarımda da büyük mülkiyeti artırıcı önlemlere yönelmektedir. TÜSİAD, tarım ürünleri ihracatında sıçramadan söz ediyor. Vehbi Koç, "az yiyelim, az içelim, tarım ürünlerimizi ihraç edelim" diyor. Bunlarla bağlı olarak piyasaya "buğday+et=petrol" formülleri sürülüyor. Çeşitli endüstriyel bitkilerin ekim alanları sınırlandırılıyor. Tarımda buğdaya ağırlık veriliyor.

Türkiye tarımında çok sayıda işletme, küçük toprak üzerinde entansif üretimle kapitalistleşmiştir. Bu nedenle bugün Türkiye'de toprak birimiyle kırsal nüfusu sınıflandırmak yanlıştır. Faşist cuntanın tarım siyaseti, Türkiye tarımının bu karmaşık yapısı içinden kır küçük burjuvazisini ve yarı proleterleri ayıklamaya yöneliktir. Vergi muafiyeti ölçütü tahıla göre ayarlanmıştır. Taban fiyatları ve serbest faiz uygulaması kır küçük burjuvazisini ve yarı proleterleri yıkıma sürükleyici yöndedir. Virjiniya tütününe geçiş, yine yarım milyon tütün üreticisi aileyi yıkıma sürükleyecektir.

Faşist cuntanın tarım siyasetiyle, durumu bugün de iyi olanlar daha iyileşecek, büyük mülkiyet güçlenecek, kır küçük burjuvazisi ve yarı proleterler mülksüzleştirilecektir.

Faşist iktidar, Ortadoğu bölgesinin kritik günler yaşadığını, bu nedenle ordunun savaş hazırlığını aralıksız sürdürdüğünü söyleyerek, "...askerlerimiz savaşa hazırdır" diyor. Bu "hazırlığın" parçası olarak askeri endüstriyi güçlendirmeye çalışıyor. Çeşitli kesimlerden genelgeyle silahlı kuvvetleri güçlendirme vakıflarına "bağış" toplayarak bunları askeri endüstriye, örneğin, OYAK, Vakıflar Bankası ve devletin ortak olduğu ASELSAN'a aktarıyor.

Askeri endüstriyi güçlendirme, savaş çığırtkanlığı, dışarıya yatırım yapmanın desteklenmesi vb., faşist cuntanın emperyalistleşme hedefini sergiliyor. Cuntanın dış siyaseti, İsrail ile konsolosluk ilişkilerini kesmesi vb. de buna yöneliktir. Kuzey Kıbrıs'ın işgali, çeşitli dış yatırımlar bu eğilimin uzun bir süredir varlığını kanıtlıyordu. Bugün Nijerya'da Eczacıbaşı 120 milyon dolarlık yatırımla Afrika'nın en büyük ilaç fabrikasını kuruyor. Eczacıbaşı'nın Nijerya devletiyle ortak olan bu yatırımdaki payı %37,5'dur. Makinalar, kullanılacak gereçler, teknoloji ve uzmanlar Türkiye'den gitmektedir. Bunun da gösterdiği gibi, emperyalistleşme eğilimi oldukça ilerlemiştir. Cunta şimdi bu eğilimi daha güçlendirmek için uğraşıyor.

Faşist iktidarın tüm yaptıkları, içerde üretim güçlerini merkezi bürokratik denetim altında örgütleyerek, büyük mülkiyeti destekleyerek, dışarda emperyalistleşerek, üretim ilişkilerini finans-kapital yararına genişletme çabasıdır. İşçi sınıfına ve Kürt halkına, komünistlere ve devrimcilere, tüm emekçilere uygulanan terör bu çabanın sonucudur. Hapishanelerde 100.000'i aşkın tutuklu bu çabanın sonucudur. Faşizm, halka karşı özlemlerini, halka karşı baskıyla gerçekleştirmek istiyor.

Faşist cunta uzun ömürlü olmayacaktır

Faşist cunta, sosyal-demokrasi ve oportünizmin devrim hareketinde yarattığı yorgunluktan yararlanarak başa geldi. Başta durabilmek için, bir yandan ağır baskı, öte yandan yoğun demagoji, beyin yıkama yürütüyor. Bu yoldan kazandığı zaman içinde, faturasını işçi ve emekçilere ödeterek, başka halklara saldırma hazırlıkları yaparak ekonomik toplumsal bunalımı çözmeye çalışıyor.

Teorik olarak, faşizm, faturasını halkımıza ve başka halklara ödeteceği sancılı bir yoldan ekonomik ve toplumsal bunalımı *uzun bir sürede* ve yine geçici bir dönem için çözme şansına



sahiptir. Ancak bu çözme, halkın uzun süre ağır ekonomik-siyasal şiddet altında tutulması demektir. Çözüldükten sonra da üretim biçiminin çelişkili yapısı duracağı için, kalıcı bir düzlüğe çıkılmaması, ülkenin yeni yeni bunalımlara gebe olması demektir.

Yine de, faşist diktatörlük bu şansı gerçekleştirmek için her yolu deniyor, deneyecektir. Osmanlı ve Cumhuriyet tarihini, genel olarak dini, özellikle de Türkiye'nin İslam ülkeleri üzerindeki halifelikten kalma etkisini, bu ülkelere göreceli olarak Türkiye'de kapitalizmin daha gelişmiş oluşunu, ulusal kurtuluşçu kuzu postunu kullanıyor. Son zamanlarda emperyalizmin Orta Doğu'da stabilizasyon sağlayabilecek güce gereksinimi oluşundan ve sosyalist ülkelerin de belli yanlış siyasetlerinden yararlanıyor. Türkiye'nin jeopolitik önemini sömürüyor. Tekeldışı burjuvazinin partisi CHP'nin, bir örgüt olarak bile kişiliksizliği, aynı şekilde oportünistlerin kansızlığı cuntanın elini kolaylaştırıyor.

Faşizm teorik olarak ekonomik toplumsal bunalımı çözebilir ama pratikte baktığımız zaman, "çözemeyecektir" diyoruz. Bu da bilimseldir. Çeşitli verilerin hangi yöne işleyeceğini hesaba katarak daha yakın olasılığın saptanmasıdır. Cuntanın kullanabileceği belli kozların varlığına karşın pratikte finans-kapitalin isteği kursağında kalacaktır.

Faşist cunta bugün küçük burjuvaziye yönelttiği yoğun demagojiyle kendine geçici bir taban yaratmıştır. Ancak bu, ideolojik etkilemenin ötesine gidememektir. Ekonomik siyasetinde cunta, küçük burjuvazinin yalnızca bürokrat kesimine birşeyler vermiş görünüyor. Tarım ve endüstrideki küçük burjuva kesimlerin ise durumu kötüleşiyor.

Küçük burjuvazi ara sınıftır. Burjuva etkilenmelere her zaman açıktır. Ayrıca ekonomik siyasetlerle ideolojik etkilemenin belli göreceli bağımsızlığı vardır. Yine de, faşist cuntanın, hem bu göreceli bağımsızlığın sağlayabileceği zamanın çok daha fazlasına gereksinimi, hem de küçük burjuva yığınları hızla yoksullaştırma zorunluluğu vardır.

Türkiye Almanya değildir. Faşist cuntanın üzerinde durduğu ekonomik taban çok daha güçsüzdür. Gelir dağılımında ondan alıp buna vererek manevra yapma olanağı dardır. İşçiden aldığının birazını küçük burjuvaziye sus payı olarak veremez. Faşist cuntanın bu olanağı yalnızca tekeldışı burjuvaziye kadar varabiliyor. Onun dışındaki tüm kesimlerden yalnızca almak ve üstelik uzun süre almak zorundadır. Bu da yurdumuzda faşizmin kurmaya çalıştığı iktidar blokunun ekonomik-sınıfsal tabanını yalnızca burjuvazi ile sınırlıyor.

Görüldüğü gibi, faşist bir iktidarın kurulmasıyla ülkemizde *sınıfların yeralımı* değişmemiştir. Tam tersine küçük burjuvazi içinden bugüne değin CHP'ye yedek güç olmuş bazı kesimler, cuntanın geliş biçiminden, uygulamalarından ciddi rahatsızlık duyuyorlar. Cunta belkemiksiz liberallerle, uyuşuk sosyal demokratlarla, onların etkisinde kalmış küçük burjuva demokratlarını ayırıyor. Muhalefetin tabanını genişletiyor.

Faşist cunta uygulamalarıyla, geniş yığınların yasal ilüzyonlarının yıkılmasına hizmet ediyor. Burjuva liberallerinin tutumu, bu ilüzyonları besleyenleri sergiliyor. Faşist cunta ile onun devrimcilere, işçilere, emekçilere baskıları karşısında susan, Orta Doğu'ya açılalım diye akıl hocalığı yapan liberallerin işbölümü açıkça ortaya çıkıyor.

Türkiye şiddetli bir siyasal bunalımın tohumlarını besliyor. Faşist cunta, bugünkü dünya koşullarında, Türkiye finans-kapitalinin dayandığı orta derecede gelişmiş, bağımlı yapı temelinde, ekonomik toplumsal bunalımı çözemeyecektir. Türkiye Almanya, bugünkü dünya o günkü dünya değildir. Bugünkü koşullarda, Türkiye gibi bir ülkede Nazi baskısı ve demagojisi ekonomik bunalımı çözmek için hem yeterli değildir hem uzun süre kolay değildir! Böyle olduğu için, demagojiyle, şiddetle geçici süre devrim savaşımını bastırabil-

se de, bu süre devrim güçleri için geçmişten ve bugünden ders çıkarma, derinden güç toplama ve bilinçlenme, siyasal bunalımın tohumlarını hızla yeşertme süreci olacaktır.

Türkiye'de bunalım öylesine derindir ki, bunu ancak işçi sınıfımızın öncülüğünde sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi çözebilir. Türkiye'nin yazgısı devrimdir. Faşizm bu yolu tıkayamayacaktır.

Taktiğimizin genel çerçevesi

Üst Büro'nun 14 Eylül bildirisinde, faşizmin tabandan değil, tepeden bir generaller cuntası eliyle dayatılmasının, devrim hareketine faşizmi yerleşmeden devirmek için önemli dayanaklar sağladığı söyleniyordu. Darbenin kendisi bile yığınları ayaklandırabilir, devrimci durumu ülke çapında krize yükseltebilir, komünistlerin ve tüm devrimcilerin görevi bunu sağlamaya çalışmaktır, deniyordu.

Darbeden sonra geçen zaman içinde bu beklenti gerçekleşmedi. Siyasal yaşamda, karşı-devrimin egemenliği ile belirlenen bir denge kuruldu. Faşizm daha hâlâ bir sistem olarak tam yerleşmiş değildir ama ülkede gerek 12 Eylül öncesinden, gerek darbe sonrasındaki geçici dönemden farklı bir durum doğmuştur. TKP EK'sı, 29 Kasım bildirisiyle bu değişikliği saptadı ve devrimci durumun bittiğini, ülkenin gericilik dönemine girdiğini işçi sınıfına ve halkımıza açık yüreklilikle duyurdu.

Faşist darbeyi yapan üniformalı finans-kapital, devrim güçleri giderek işlemez duruma giren devlet aygıtını vurup dağıtmadan, onun iflas etmiş parçalarını ayıkladı ya da yeniden örgütledi. Halka karşı devleti güçlendirdi, burjuvaziyi yönetebilir duruma getirdi. Burjuvazi içindeki çatışmaları da, emekçi halkın her çeşit direnişini de çeşitli derecelerde şiddet kullanarak durdurdu. Devrimci durumu bastırdı.

Faşist iktidar, devrimci durumu bir süre için yoketti ama onu yaratan her yönlü bunalımı yok edemedi. Bunun üstüne bir de zaten sınırlı demokratik işleyişleri ve özgürlükleri yok eden çıplak diktatörlük getirdi. Ülkeyi, azgın bir karşı-devrim dönemine soktu. Bu nedenle, bugün Türkiye'de devrimci durum yoktur, ama, ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir.

Karşı-devrim dönemi, batı tipi burjuva demokrasisi koşullarından farklıdır. Batı demokrasilerinde, burjuvazi yığınların savaşımını dünyayı sömürerek elde ettiği zenginliklerden kırıntılar dağıtarak sulandırabiliyor. Sömürünün kalkmasını geciktirdiği, burjuva diktatörlüğünün sürmesine yaradığı için, bu da özünde bir baskı yöntemidir. Ancak, devrimci duruma yol açabilecek ekonomik toplumsal çelişkileri yumuşatan, bir devrim olasılığını geçici olarak gündemden uzak tutan bir yöntemdir. Burjuvazi, reformlar karşılığında yığınların savaş enerjisini köreltir, bilincini bulandırır.

Karşı-devrim döneminde durum değişiktir. Devrimci duruma yol açan ekonomik-toplumsal bunalım duruyordur. Manevra alanı dar, halkı kandırmak için dağıtacağı olanağı kısıtlı olan egemen sınıf, bunalımı karşı-devrimle çözmeye çalışıyordur. "Gerici radikalizm" demek olan karşı-devrimin "reformlarına" gerekli zamanı kazandırabilmek için ağır zorbalık ve yoğun ideolojik saldırı uyguluyordur.

Bugün Türkiye'de komünistlerin taktiğini belirleyen iki koşul vardır. *Birincisi*, devrimci duruma yol açan ekonomik-toplumsal bunalım sürmektedir. Bunun üzerine bir de açık zorbalık binmiştir. Bunalımın devrim yoluyla çözümü, faşist iktidarın devrim yoluyla alaşağı edilmesi zorunluluğu geçerliliğini korumaktadır. Karşı-devrim bunalımı çözemediği sürece, bastırılan devrimci durumun daha büyük bir güçle fışkırması kaçınılmazdır. *İkincisi*, bugün Türkiye'de karşı-devrim egemen olmuştur. Burjuvazi, işçi sınıfına ve tüm emekçilere karşı görülmedik bir vahşetle saldırmaktadır.

Bu koşulların birincisi, faşist diktatörlüğün devrilmesi savaşımını sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımıyla bağlamayı, devrim propagandasını yoğun olarak sürdürmeyi, devrimci enerji birikimini hızlandırmayı gerektiriyor. İkincisi, faşist diktatörlüğün devrimle yerle bir edilmesi savaşımının bugün savunma aşamasında olduğunu belirliyor.

Faşist diktatörlük, ülkemizde sınıfların karşılıklı yer alımını değiştirmemiştir. Bu nedenle, devrimin yolu üzerine görüşlerimizde değişiklik gerektiren yeni bir durum yoktur. Partimizin *taktiği* değişmemiştir: İşbirlikçi-tekelci burjuvaziye ve emperyalizme karşı, tekeldışı burjuvaziyi halk sınıflarından soyutlayarak, kır ve kent küçük burjuvazisinin ve Kürt ulusal hareketinin proletarya hegemonyasında bağlaşıklığını kurarak, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek.

Ancak, partimiz bu taktik çizgisini yaşama geçirirken, bugün kullanacağı *yöntemlerde* ve *savaş biçimlerinde* yeni koşulları dikkate alacaktır.

— Parti örgütünü hızla yeni koşullara uygun olarak yeniden örgütlemek ve güçlendirmek günün baş görevidir. Faşizm koşulları, illegal parti örgütlenmesine dün olduğundan çok daha büyük önem kazandırmıştır. Tüm legal olanakları, yığınlarla bağ kurmanın bir aracı olarak kullanmak da büyük önem kazanmıştır.

— Devrim propagandasını, devrimci enerji birikimini hızlandıracak, devrimci durumun yeniden fışkırmasına yardımcı olacak bir içerikle yoğun olarak sürdürmek. Faşist diktatörlüğe karşı savaşımı devrim savaşına bağlamak.

— Geçmiş dönemin derslerinin yoğun propagandasını yapmak. Geçmişin deneylerinden ders çıkarmış proletaryanın hegemonyasında bir devrim hareketinin önünde durulmaz bir güç olduğunu göstermek.

— Kaçınılmaz olan yeni devrimci dalgaya proletaryanın hazırlığı için, sosyalist bilincini pekiştirmek, küçük burjuva kaynaklı oportünizmi partisinden söküp atmak, her çeşit burjuva ideolojisine karşı savaşı arttırmak ve körüklenen şovenizme karşı dünya proletaryasının kızıl enternasyonalist bayrağını yükseltmek.

— Faşist iktidarın işçi sınıfına ve emekçi halka karşı ekonomik-siyasal her çeşit zorbalıkla yürüdüğü bugün, ekonomik-demokratik haklar savaşına büyük önem vermek. Bu savaşımı, genel siyasal görevlerle bağlamak.

— Faşist iktidarı alaşağı etmeyi, devrimi hedefleyen ve günün koşullarına uygun çalışan siyasal hareketlerle eylem birliği yönünde ısrarlı çaba harcamak. Bunun yanısıra, işçi sınıfının çıkarlarına uygun düştüğü ölçüde, faşist iktidara karşı olan hiçbir siyasal hareketle eylem birliğini reddetmemek.

— Yavan günlük çalışmaya tam bir komünist cefakârlığıyla daha büyük ağırlık vermek.

— İşçi sınıfına, gereksinim duyduğu güç toplama fırsatını sağlayan, onu yersiz ve zamansız çıkışlarla kırdırmayan eylem biçimlerini bulup uygulamak.

Geri çekilmeyi bilmeyen, derslerden öğrenmeyen ve geri çekilme döneminden *saldırıya geçmenin hazırlıkları doğrultusunda* yararlanmayan bir sınıf yenmeyi başaramaz. İşçi sınıfımız şimdi yenmeyi öğreniyor. Türkiye'nin tarihsel yazgısını yerine getirecek, devrimi yapacaktır.

Tanklarla gelen zorbalar devrimle gidecektir!

Burjuva ideolojisine karşı savaş

Burjuva ideolojisi, kapitalizmin kalıcılığını, burjuva toplum düzeninin mutlaklığını propaganda eden dünya görüşüdür. İşlevi, yığınların bilincini burjuvazinin çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek ve böylece burjuvazinin siyasal egemenliğini sürdürmesini sağlamaktır. Burjuva ideolojisi, kapitalist üretim biçiminin işleyişindeki kökleriyle, dev gibi üst yapısıyla (hukuku, kurumları, basın-yayın aygıtı, terör aygıtları, vb.) tüm toplumun üstüne çökmüştür. Her köşeye, her deliğe sızar. Halk yığınları bir yana, devrimcilerin, komünistlerin de burjuva ideolojisinin etkisinden sıyrılabilmek için yoğun ve sürekli çaba harcamaları gerekir. Burjuva ideolojisine karşı sürekli ve tutarlı savaş, devrimin önkoşuludur ve komünist partisinin her zaman en başta gelen görevidir.

Burjuva ideolojisi, her ülkenin tarihsel gelişimi içinde somut kimliğe bürünür. Türk burjuvazisi için bu kimlik, Kemalcilik-Atatürkçülük olmuştur. 60 yıldır devletin resmi ideolojisi olan Atatürkçülük, bugün faşist cuntayla birlikte gericiliğin yığınlar üzerindeki güçlü ve inatçı ideolojik etkisini oluşturmaktadır.

Faşist iktidar, halka, emekçi yığınlara karşı ideolojik alanda Atatürkçülüğe sarılmıştır. Hükümette, ya da muhalefette her türlü uygulaması ile 12 Eylül faşist darbesinin yolunu temizleyen sosyal-demokrasi her zaman Atatürkçülüğü kendine bayrak edinmiştir. İşçi sınıfını oportünizmle zehirleyen menşevikler "sol" Kemalcileri, "gerçek" Atatürkçüleri "cephe"ye çağırarak, Kemalciliğin anti-emperyalist olduğunu, cuntanın bunu çarpıttığını söyleyerek "savaşıyorlar". Üçünün de ortak böleni Atatürkçülüktür.

Kemalciliğe-Atatürkçülüğe karşı yoğun ideolojik savaş verilmeden yürütülecek "cuntaya karşı savaşım", reformist bir savaşım olmaktan öteye geçemez.

Bugün faşist cuntaya karşı tutarlı bir ideolojik savaş örgütlemek gerekiyor. Bu savaşın doğru yürütülmesi, vurulacak ana hedefi şaşırmamak, fakat hem oportünizme, hem sosyal-demokrasiye karşı, can alıcı önem taşıyan ideolojik savaşı da bir an olsun boşlamamak anlamına gelecektir. İşte bugün burjuva ideolojisine karşı savaş, Kemalciliğe-Atatürkçülüğe karşı savaş olarak böyle bir önem kazanmıştır.

Kemalcilik, 600 yıllık Osmanlı devletinin egemen sınıflarının deneyleri üzerinde biçimlenen ve bu deneylerden çok şeyi kendi bağrında barındıran bir ideolojidir.

Kemalciliğin biçimlenişi, Osmanlı İmparatorluğu'nun yapısına ve bu yapının geçirdiği evrime bağlı olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu, merkezi feodal bir imparatorluktu. Osmanlı İmparatorluğu'nda kapitalizm, geliştiği kadarıyla, imparatorluğun dağılma sürecine paralel olarak ve ağırlığıyla merkezi otorite aracılığıyla Prusya tipi yoldan gelişti. Bu süreçte ortaya çıkan burjuvaziye ve burjuva ideolojisine damgasını vuran önemli bir faktör, Osmanlı İmparatorluğu'nun *sömürgeci bir yarısömürge* olmasıdır. Bu durum, imparatorluk içinde boy veren Türk burjuva ideolojisinin ta başından, devleti korumak ve kopup giden sömürgeleri yeniden elde etmek açılarından statükocu ve yayılmacı bir karaktere sahip olmasına neden oldu.

Osmanlı İmparatorluğu'nda burjuvazi Prusya tipi kapitalistleşmenin bir sonucu olarak eski egemen sınıf arasında boy verdi ve bu nedenle baştan beri statükoyu koruma doğrultusunda tutucu bir tutum takındı. İmparatorluğun sömürgelerinde burjuva hareketlerin gelişmesi ve bu sömürgelerin teker teker bağımsızlığa yönelmesi, yani statükoyu bozması da, bu burjuvazinin çok daha tutucu olmasını beraberinde getirdi.

İmparatorluğun dağılmasını, eski sömürgelerin kopuşunu durdurmak isteyen merkezci egemen sınıf ve yeni biçimlenmeye başlayan burjuvazi, önceleri Osmanlıcılığı savundular. Osmanlıcılığın özü, sömürgelerin kopmasını engelleyecek *güçlü* bir imparatorluk, dünyadaki gelişime ayak uyduracak "yenilikçi" bir imparatorluk düşüydü. Ancak, özellikle Avrupa'daki sömürgelerde burjuvazinin daha gelişmişliği ve burjuva devrimleri Avrupası'nda ulusal devletlere yönelmenin ağır basması, bu düşün gerçekleşmesini olanaksız kıldı ve İmparatorluğun Avrupa parçası kopup gitti.

Bu durum karşısında Türk burjuvazisinin sarıldığı ikinci tutum, İslamcılık oldu. İslamcılığın amacı, imparatorluktan kopan Hristiyan Avrupa ülkelerinin yerine imparatorluk içinde kalan Müslüman ülkeleri elde tutmaktı. Fakat merkezi otoritenin güçsüzlüğü, Müslüman ülkeleri denetleyememesi, bu amacın gerçekleşmesini de engelledi. Bu ülkelerde burjuva kıpırdanışların boy vermesi ve emperyalistlerin bu hareketlere dayanarak bu bölgelere el koymak için çeşitli manevralar çevirmesi sonucunda, özellikle Abdülhamit döneminde en üst düzeyine çıkmış bulunan İslamcılık etkinliğini yitirmeye başladı.

Türk burjuvazisinin bu durum karşısında tutunduğu üçüncü dal, Pan-Türkizm oldu. Pan-Türkizm, önce Hristiyan Avrupa ülkelerinin, sonra İslam ülkelerinin birbiri ardına imparatorluktan kopuşu karşısında, bütün varlığıyla statükoyu korumaya, dağılan imparatorluğu toparlamaya çalışan Türk burjuvazisinin dünyadaki Türkleri birleştirme çabasıdır. Ziya Gökalplerin, Enverlerin, Talâtların, ideolojik ve siyasal önderliğini yaptıkları bu saldırgan ve yayılmacı burjuva ulusçuluğu, I. Dünya Savaşı sonundaki yenilgiyle, Kafkasya'da orduların kırdırılmasıyla ve Turan düşünün parçalanmasıyla noktalandı. Böylece 1917-18 yıllarında tamamen Anadolu'ya sıkışan Türk burjuvazisi, Türkiye Türkçülüğünü zorunlu bir dördüncü durak olarak benimsemek ve daha sonra yeniden *yayılmak* umuduyla "gerçekçilik" sınırlarına çekilmek zorunda kaldı. Kemalcilik-Atatürkçülük, bu dördüncü durağın adıdır.

İşte Kemalciliğin biçimlenmesi bu tarihsel gelişme üzerinde oldu. Kemalcilik, hem ideolojik olarak, hem de Kemalci kadroların kimlikleri açısından bu tarihsel sürecin kesintisiz mirasçısıdır.

Türk burjuvazisinin egemen ideolojisi olan Atatürkçülüğün biçimlenişinde rol oynamış başlıca etkenler ve bunların sonuçları şöylece özetlenebilir. Sömürgeci bir imparatorluğun burjuvazisini yansıttığından yayılmacıdır. Yarı-sömürgeleşen ve çökmekte olan bir ülkenin burjuvazisini yansıttığından statükocudur. Ağırlığıyla Prusya-tipi kapitalistleşmeyle oluşan bir sınıfı yansıttığından hiçbir zaman demokratik olmamıştır. Tarih sahnesine yaşlı doğmuş bir sınıfı yansıttığından karşı-devrimcidir.

Kemalci hareketin Kurtuluş Savaşı'nda gördüğü işlevle Kemalciliği ortaya çıkaran bu tarihsel gelişme süreci ve Cumhuriyet sonrası birçok uygulama mutlaka birlikte ele alınmalıdır. Bunun tersi bir tutum, Kemalci hareketin *nesnel* olarak belirli bir tarihsel anda gördüğü sınırlı ilerici işlevi mutlaklaştırmayı ve bunu günümüze dek uzatmayı beraberinde getirir. Bu tutum, partimizi yıllardır Kemalciliğin sol kanadı olarak çürüten likidatör oportünistlerin burjuva kuyrukçusu tutumu olur. Kemalci hareketin belirli bir tarihsel anda sınırlı

nesnel ilerici işleviyle Kemalci ideolojinin, şoven, sömürgeci ve anti-Sovyet özünü bir bütün olarak ele almak yerine, Kemalci kadroları keyfi olarak bölmek ve bu sınırlı ilerici işlevi M. Kemal'e, gerici özü de Kemalcilikten bir "sapma" olan öteki kadrolara maletmek bu oportünist anlayışın sonucudur.

Türkiye Komünist Partisi'nin ilk lideri M. Suphi yoldaşın ve öteki 14 yoldaşımızın katli *başta* M. Kemal olmak üzere tüm Kemalci kadronun bilinçli cinayeti olduğu halde, oportünistlerin M. Kemal'i bu cinayetten ayrı tutmaları ve cinayetin sorumluluğunu "K. Karabekir gibi gerici paşalara" maletmeleri, partimizin tarihine, ölülerimize, komünistlere karşı ihanettir.

Kemalci yönetimin 1919, 1925, 1929 ve 1937-38 yıllarında Kürt halkına karşı giriştiği kırımlar, Osmanlı İmparatorluğu'nun fetihçi ve çapulcu geleneğinin bir devamıdır. Kemalci yönetim, burjuvazi rahat nefes alır almaz, Kürdistan ülkesini yok saydı, Kürtlerin varlığını hem inkâr etti, hem de onu ortadan kaldırmaya çalıştı. Sözde bağımsız Hatay Devleti'nden yana görünerek, ilk fırsatta Hatay'ı kendi ülkesinin sınırlarına kattı. Güneş-dil teorisi gibi maskaralıklarla dünyada herşeyi Türk olmaya, Türkçeye bağlamaya çalıştı.

Kemalci burjuvazi II. Dünya savaşı sırasında açıktan açığa Alman faşistlerini destekledi. Savaşın en zorlu döneminde orduyu Sovyet sınırına yığdı. Savaştan sonra soğuk savaş kışkırtıcılığında aktif bir rol oynadı.

Bu gerçekler ışığında bakıldığında faşist cuntanın Kemalciliğe-Atatürkçülüğe sıkıca sarılması hiç de şaşırtıcı değildir. Sömürgeci bir geçmişin mirasçısı olan fakat daha güçlü emperyalist burjuvazilerden tokat yemiş bulunan Türk burjuvazisinin ideolojik evriminin dördüncü durağı olan Atatürkçülük, bugün Türk burjuvazisinin ülkeyi emperyalist bir konuma yükseltmek için kullandığı şovenist-yayılmacı bir ideolojidir. Bugün Kemalcilik Türk burjuvazisinin emperyalistleşme aşamasının ideolojisi olarak yeni bir ivme kazanıyor. Faşist cunta, liberallerin ve oportünistlerin katkılarıyla Kemalciliğe kazandırılan popülariteden yararlanarak, hem yığınlar üzerinde faşizmin ideolojik etkinliğini artırmaya, hem de bölgemizde Sovyetler Birliği'ne ve Arap halklarına karşı ciddi bir tehlike oluşturan yayılmacı bir Türkiye dikmeye çalışmaktadır.

Türk burjuvazisi dışa açılma gereksiniminin bir sonucu olarak Kuzey Kıbrıs'ı işgal etmiştir. Faşist cunta Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'nin ayrılmaz bir parçası olduğunu açıkça söylemektedir. Daralmış ve paylaşılmış bir dünya emperyalist sistemi içinde yayılma ge-



reksinimi duyan finans-kapitalin Kıbrıs'ın dışında öteki Orta Doğu ülkelerine karşı da saldırgan bir tavır alması büyük bir olasılıktır. Basında Kerkük ve Musul üzerine açılan kampanya bunun ciddi bir belirtisidir.

Askersel olarak daha güçlü, NATO' nun bölgeye dolaysız müdahale etmesinin bir manivelası, Orta Doğu'da "öncülüğe" güreşen bir Türkiye'nin Sovyetler Birliği için de bir tehdit unsuru olduğu açıktır. Atatürkçülüğün özünde anti-Sovyetik bir ideoloji olmadığını öne sürmenin hiçbir gerçek temeli yoktur. Atatürk-Lenin dostluğu gibi sınıfsal özden yoksun yakıştırmalara dayanmak affedilmez bir bilinç bulandırmadır.

Geçmişte Kemalci yönetimler İslamcılığı çıkarları gerektiğinde nasıl kullandılarsa, bugün de faşist cunta aynı yöntemi kullanmaktadır. Faşist cuntanın İsrail'le diplomatik ilişkilerini asgari düzeye indirdiği, Orta Doğu'da Türkiye'nin "öncü" olduğundan sık sık söz edilmeye başlandığı bugünlerde kullanılan İslamcılık, Türk finans-kapitalinin Arap ülkeleri üzerindeki etkinliğini artırmaya çalışmasının bir manivelasıdır.

Atatürkçülük, tüm bu uygulamaları, özünde varolan ve faşizmin rahatça üreyebileceği özellikleri nedeniyle kolayca kapsayabilmektedir. Atatürkçülük, tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama, "sınıfsız-imtiyazsız kaynaşmış toplum", "tek parti-tek şef", "merkezi-güçlü devlet" gibi temel önermeleriyle, bugün emperyalistleşmekte olan finans-kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır. Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması, onun hem bu özelliklere sahip olmasından, hem de burjuvazinin egemen ideolojisi olmasından ileri gelmektedir. Korporatif toplumu, monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıflararası barışı, güçlü devlet anlayışını, toplumda özveriyi ve bürokratik disiplini Atatürkçülük'le bağlaması boşuna değildir.

Bütün bu gerçekleri gözönünde bulunduran Konferansımız, Atatürk yılı gibi kampanyalarla yurt içinde ve UNESCO aracılığıyla da yurt dışında popülerize edilmeye çalışılan ve faşist cuntaya ideolojik temel oluşturan Atatürkçülüğe karşı ideolojik savaşın hem yurt içinde, hem de yurt dışında yükseltilmesini acil bir görev saymaktadır.

Menşevikler enternasyonalizme düşmandır

Hüseyin Demir

Ürettikleri silahları daha çok satmak ve sosyalizmin yeni ve daha büyük kazanımlarını en azından geciktirmek için yanıp tutuşan emperyalist tekeller, 1947 yılından başlayarak dünya çapında bir soğuk savaş fırtınası kopardılar. Kızıl Ordu'nun belirleyici katkısıyla faşist Alman ordularının yenilmesinden 2 yıl sonra koparılan bu dalga, özünde, tüm dünya halkları açısından büyük bir prestij kazanan sosyalizmin, Sovyetler Birliği'nin bu prestijini kırmaya yönelikti.

Soğuk savaş dönemi emperyalizmin kaçınılmaz sonundan duyduğu korkuyu açığa vurdu. Ama yalnızca bunu açığa vurmakla kalmadı. Sınıf savaşının bu alanında da oportünizmin özünde burjuvazinin yardımcısı olduğunu ortaya koydu. 1943 Tahran Konferansı'ndan sonra Roosevelt'in "barışçı çabalarına yardımcı olmak" için ABD Komünist Partisi'ni açıkça fesheden Amerikalı oportünistler ve II. savaş öncesinde TKP'yi silinme noktasına getiren Türkiyeli hemcinsleri, soğuk savaş kışkırtıcılarına meydanı boş bırakmanın onursuzluğunu sonuna kadar taşıyacaklardır. Soğuk savaş dönemi, her zor dönem gibi, ak koyun-kara koyunun belli olduğu bir dönem oldu.

Bugün, soğuk savaş bulutları Türkiye üzerinde yeniden dolaşmaya başladı. Hem de bölgesel olarak kışkırtılan sıcak savaş girişimleriyle birlikte dolaşıyor. Emperyalizm, içinde debelendiği bunalımı silahlanma ve silah satışıyla aşmak istiyor. Bunun için NATO ülkelerinin savunma bütçelerini yüzde 3 oranında arttırmaları sözkonusudur. Ayrıca bölgesel savaşlarla birçok ülkenin bütçelerinin yarısına yakın kısmını savunmaya ayırması sağlanmaktadır vb. Bütün bunlar dozu giderek yükselen bir anti-komünizm furyasıyla birlikte yürüyor.

Bu sürece bağlı olarak, Orta-Doğu'da da gericiliğin aynı eğilimleri güçlenmiş, sıcak savaşa dek varmıştır. Şimdi Türkiye finans-kapitali, Orta-Doğu çorbasını karıştırmaya hazırlanıyor. 12 Eylül'ün hemen ertesinde Türkiye'nin ABD büyük elçisi Coşkun Kırca'nın 'yankı' uyandıran demeci ve son ABD seçimlerinden sonra Dışişleri Bakanı'nın yaptığı açıklamalar ortadadır. Birincisi, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye "saldırması"(!) olasılığına karşı Türkiye'nin "müttefikleriyle" birlikte kendisini savunacağını duyururken, ikincisi Türkiye'nin ABD dış siyasetiyle aynı görüşte olduğunu bildirdi.

Bu duruma komünistlerin görevi açısından bakınca görüyoruz ki, sınıf savaşının bu alanlarında da izlenen taktikler, Lenininci komünistlerle oportünistleri birbirinden ayırmaktadır. *İşçinin Sesi*'nin 135. sayısında Yalçın Çağlar yoldaşın yazısı bu noktayı çok iyi bir biçimde ele alıyordu. Biz burada yalnız şunu söyleyeceğiz: Ülke içinde sınıf savaşını Leninci bir anlayışla sürdürmeyen bir siyasal hareket, dünya çapındaki savaş ve barış sorunlarına da Leninci bir yaklaşım gösteremez. TKP'nin başına çöreklenen menşevik ve likidatör yönetici klik bunun en açık örneğidir. Bu yönetici klik, her konuda olduğu gibi, savaş ve barış sorunlarında da kadroları pasifist ve her sıradan barışseverin önseziyle öğrenebileceği bir barış anlayışıyla zehirledi. Barış sorunu, liberal entellektüellerin burjuva duygularını kaşıma anlayışıyla işlendi. Barış savaşımı, gittikçe sertleşen sınıf savaşından kaçmanın bir kılıfı olarak kullanıldı. TKP'nin Leninci kanadı barış savaşımı daha yığınsal ve anlamlı bir düzeye yükseltecektir. Barış savaşı Leninci komünistlerin elinde gerçek anlamını bulur.



"Sovyetler Birliği sınırında serüven istemez" kılıfı ardında devrim kaçkınlığı yaparak menşeviklerin ne denli ciddi bir ihanet işledikleri bugün açıkça ortaya çıkmıştır. Menşevikler bunu söylemekle, hem Türkiye devrimini Sovyetler'e yıktıklarını, hem de devrimden yan çizerek, Türkiye finans-kapitalinin SSCB'ye karşı oluşturulan kuşatmaya katılmasını kolaylaştırdıklarını göstermişlerdir. Enternasyonalizmi sözde boyunlarına muska yapan menşeviklerin özünde en kötü enternasyonalizm düşmanları olduğu artık apaçık ortadadır.

Proletarya enternasyonalizmi, her komünist partisinin önüne ülkesinde devrim görevini koyar. Yaşayan sosyalizmi ve dünya komünist hareketini savunmanın yolu buradan geçer. Dünya devriminin merkezi SSCB'yi savunmak ve güçlendirmek, dünya barışını korumak buradan geçer. Gerisi, milyonlarca komünistin kanı-canı pahasına elde edilen kazanımları mirasyedi gibi bol keseden harcamaktır. Bugün dünya devrimine en büyük zararı bu tür asalaklar vermektedirler. Bu asalakları yok edecek ilaç ve güç ise Leninizmdir.

Yaşasın Leninizm!

Yasaşın proletarya enternasyonalizmi!

“Siyaset”e teslimiyet

Seyit Havran

Sosyalizm Üstün Gelecektir yayınlandıktan sonra, “Yeni Komünist Parti”nin yayın organı _Yeni İşçi_’den beklenen düzeyde bir yanıt geldi. _Yeni İşçi_’deki yazı, _Sosyalizm Üstün Gelecektir_’in görüşlerini çarpıtıyordu. Bu nedenle, _İşçinin Sesi_, Seyit Havran yoldaşımızın yazdığı yanıtı _Yeni İşçi_’ye gönderdi. Yazıyla birlikte gönderilen 19 Ocak tarihli mektupta, “açık tartışma için ve işçi sınıfı basınının gelenekleri uyarınca, bu yazıyı gelecek sayınızda yayınlamanızı istiyoruz” dendi. Yeni Komünist Partisi’nden gelen 20 Ocak tarihli mektupta, Genel Sekreter E. Trevet “yazının basımı konusunda Parti’nin gerekli Komitesi’nin onayını alacağım” diyordu. Bunun üzerinden bir ay geçti ve arada _Yeni İşçi_’nin üç sayısı çıktı. Yeni Komünist Partisi’ne sorulduğunda, sorunun Mart ortasında bir tarihte yapılacak olan MK toplantısında ele alınacağını söylediler. Yazının üzerinden geçen ve MK toplantısına kadar geçecek olan zaman dikkate alındığında, Yeni Komünist Partisi’nin yazıyı basmaya niyeti olmadığı açığa çıkıyor. Yapılan, bürokratik işlemlerle oyalamaktır. Ayrıca, Yürükoğlu yoldaşımızın kitabına saldıran yazıyı gazetelerinde yayınladıkları zaman MK toplantısına gerek duymamışlardı. Tüm bunlar, oportünizme özgü bürokratik, açıklıktan ve dürüstlükten uzak taktikleri sergiliyor. Bu durumda bize düşen yazıyı yayınlamak oluyor.

New Worker (Yeni İşçi) gazetesinin 9 Ocak 1981 tarihli sayısında R. Yürükoğlu yoldaşın *Sosyalizm Üstün Gelecektir* broşürüne bir “eleştiri” yazısı yer alıyor. Soz konusu yazıdaki çarpıtma ve yanlışları açmayı zorunlu buluyoruz.

1. Broşürün kapağında yer alan çizim *Yeni İşçi*’nin iddia ettiği gibi teslim olan bir işçiyi değil, somut bir hedefe, sosyalizme uzanan bir işçiyi canlandırıyor.

İnsan anatomisinden pek anlamamayı dıştalarsak, herhangi başka bir yorum, ya önyargılı bir yanaşımı ya da kendisi teslimiyetçiliğe koşullanmış bir bakış açısını açığa vurur.

Yeni İşçi TKP Eşgüdüm Komitesi’nin “TKP’nin bir parçası olmadığını, onun disiplinine uymadığını” iddia ediyor. Bu savın ilk bölümü tümden yanlış, ikinci bölümü ise yanlış anlamaya yol açacak denli eksiktir.

Birincisi, TKP Eşgüdüm Komitesi TKP’nin bir parçası olduğu gibi, parti üyeliğinin önemli ve sürekli artan bir kesimini temsil etmektedir.

Disiplin sorununa gelince, 1980 Leninciler Konferansı’nın disiplin üstüne aldığı karardan vereceğimiz bir alıntı, daha dengeli bir değerlendirme oluşturacaktır.

“Partimizin tüzüğü, yani disiplin belgesi, Menşevikler eliyle yerle bir edilmiştir. Merkez Komitesi üyelerini MK’dan çıkarma, yöre ve il komiteleri sekreterlerini ve komite üyelerini görevden alma, yapabildikleri yerlerde Leninciler partiden çıkarma, örgütleri toptan çıkarma, tüm bunlar gerekçesi Leninizmde, komünist disiplin anlayışında ve tüzüğümüzde yer almamış ağır disiplin suçlarıdır. (...)

“Bugün partimizde irade birliği kalmamıştır. Tüzük işlemiyor. Parti bütünü, ayrılık noktaları üstünde görüşünü daha belirtmemişken, “beğenilmeyen” görüşler ve bu görüşleri savunan yoldaşlar tasfiye edilmeye kalkılıyor. Menşevik yönetim kliğinin tuttuğu yol Lenincilere parti içinde örgütlü savaşımdan başka seçenek bırakmamıştır. Dolayısıyla bugün partimizde *iki ayrı disiplin* oluşmuştur. (...) Bugünkü ikili yapı kongreye dek sürecektir. Ve orada irade birliği, otorite ve disiplin birliği yeniden kurulacaktır.”

3. *Yeni İşçi* Yürükoğlu yoldaşın TKP yönetimini herhangi bir kanıt getirmeden oportünistlikle suçladığını söylüyor. Garip bir yargı. *İşçinin Sesi*’nin daha baştan politikası İngilizce yayınları yoluyla da TKP’deki oportünizmi sergilemek ve ona karşı parti içinde gelişen savaşımı duyurmak olmuştur. *Sosyalizm Üstün Gelecektir* parti içi savaşımı daha yakından bilen Türkiyeli bir okur kitlesine yönelik olarak yazıldığından herşeyi yinelemek iddiasını taşımıyor. Üstelik bu gerekli de değildir.

4. Yürükoğlu Yoldaş’ın dünya sosyalist sistemindeki sorunların bir kaynağı sosyalizmin geri bir ülke olan Rusya’da kurulmuş olmasını göstermesine ve Lenin’in sosyalizmin nesnel ve kültürel önkoşullarının yeterince gelişmemişliğine dikkat çekmesine işaretle *Yeni İşçi* Yürükoğlu Yoldaş’ın Lenin’in aynı yazıdaki şu sözlerini gözardı etmekle suçluyor: “Ülkemizde toprak beylerini ve Rus kapitalistlerini kovmak gibi önlemlerle sosyalizmin önkoşullarını yaratmakla işe başlayıp oradan sosyalizme ilerleyemez miydik?

“Olayların alışılagelmiş tarihsel sıralamasında böyle farkların olamayacağını ya da olanaksız olduğunu nerede okudunuz?”

Birincisi Lenin’in bu sözleri Yürükoğlu Yoldaş’ınkileri yalanlamıyor, tersine *doğruluyor*. Sonra Lenin’in söylediklerini aynı sayfada Yürükoğlu Yoldaş kendisi de söylüyor. Asıl *Yeni İşçi* işine geldiği için bunu kendisi gözardı ediyor.

“Kurulmamalı mıydı? Olur mu öyle şey? Lenin’in büyük dehası işte tam burada dev gibi dikiliyor.”

O zaman *Yeni İşçi*’nin suçlaması nerede kaldı? Bu “suçlama” Yürükoğlu Yoldaş sanki Rusya’da sosyalizm kurulmamalıydı diyormuş gibi saçmasapan bir sava dayanıyor. *Yeni İşçi* bu kuyruklu yalanı tam da Yürükoğlu Yoldaş’ı gözardı etmekle suçladığı şeyi kendisi gözardı ederek söylüyor.

Ama sormak gerek. *Yeni İşçi* ne düşünüyor? Rusya’nın geri bir ülke olmadığını mı? Bunun orada kurulan sosyalizmin *biçimini* hiç etkilememiş olacağını mı?

5. Yürükoğlu Yoldaş “demokratik merkeziyetçiliğin demokratik yönünün geri kalmışlığı”ndan “tek-partili sistem”den ve “yaygın bürokrasi”den sözettiği için “anti-Sovyetizmin bilinen sloganlarını yinelemek”le suçlanıyor.

“Oysa” diyor *Yeni İşçi*, “Sovyetler Birliği dünyanın en demokratik ülkesidir.” Birkaç noktaya değinmek gerekiyor.

Yeni İşçi daha geniş bir kavram olan Sovyet demokrasisinin sınıfsal niteliği ile devletin demokratik merkeziyetçi ilkeler temelinde iç örgütlenişini birbirine karıştırıyor. Ve Yürükoğlu Yoldaş’ın özellikle ele aldığı bu ikincisidir.

Dolayısıyla Sovyetler Birliği bir yandan tarihsel anlamda gelmiş geçmiş en derin demokrasiyi somutlarken, bir yandan da demokratik yapısında eksiklikler taşıyabilir.

Belli tarihsel, toplumsal ve siyasal koşullar belli dönemler için bu demokratiklik yönünün tam olarak işlemesi-

ni önlemiştir. Kimse bu yüzden Sovyetleri *suçlamaya* kalkışamaz, çünkü bunlar kişi ya da parti iradesinden bağımsız nesnel sınırlamalardır. Yapılacak şey bunları gözlemek, anlayama çalışmak ve etkilerine karşı önlemler almak için bilinçli bir çaba harcamaktır.

Son olarak, SBKP 25. Kongre'sinin demokratikleşmenin geliştirilmesine getirdiği özel vurgu fuzuli midir? *Yeni İşçi* öyle düşünüyor olsa gerek.

6. *Yeni İşçi* Yürükoğlu Yoldaş'ı sendikalar yalnız kapitalizm altında değil, sosyalizmde de devlete karşı işçi sınıfını savunmakla yükümlü olduğunu söylediği için sosyalizmde sendikaların rolüne karşı çıkmakla suçluyor.

Ancak *Yeni İşçi* bu noktada Lenin'e karşı çıkıyor:

"Bugün artık yığınsal olarak örgütlenmiş proletaryanın kendini koruması gereken bir devletimiz var. Bizlere düşen ise, bu işçi örgütlerini, *işçileri kendi devletlerine karşı korumaları* ve işçilere devletimizi korutmak için kullanmaktır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c. 32, s. 25) (abç)

Aslında alıntıyı verdiğimiz yazının tümü *Yeni İşçi*'nin sendikaların rolü konusunda Troçki ve Buharin'le ne denli hemfikir olduğunu görmek açısından son derece ilginçtir!

Lenin'in sosyalist toplumda sendikaların rolüne ilişkin görüşlerini sürdürürsek: "Sendikaların Halk Komiserlikleri gibi devlet kurumu olmadıklarını, örgütlü proletaryanın tümünü kapsayan özel kurumlar olduklarını, onlara devlet kurumu gibi yanaşılamayacağını anlamak zorundayız." (Lenin, c.32, s.56) Bizim de görüşümüz harfi harfine budur.

7. *Yeni İşçi* Polonya olaylarında Polonya Birleşik İşçi Partisi derinden suçludur dediği için Yürükoğlu Yoldaş'a karşı çıkıyor. Ama yine Lenin'e karşı çıkıyor: "Eğer Parti ile sendikaların arası açılırsa, suç Parti'dedir ve bu Sovyet erki için kesin felaket demektir." (Lenin, c. 32, s.58)

Demek ki "sosyalizme karşı bu bilinen saldırılar"ın faili o tanınmış komünizm düşmanı Lenin'miş!?

8. Dünya komünist hareketinin sağa kaydığı, ideolojik birliğinin Komintern'in dağılmasından önce parçalandığı belirlemesi *Yeni İşçi*'yi şaşırtıyor.

Bu noktayı kavrayamaması pek şaşırtıcı değildir. Ne de olsa kendi partileri bu gerçeğin en somut ifadesidir! (Ve ne ilginçtir ki aynı dünya komünist hareketi Yeni Komünist Partisi'ni tanımamaktadır!)

Yeni İşçi Çin'in 1950'lerde emperyalizm saflarına geçtiğini, Avrupa komünizminin ise ancak 1960'larda ortaya çıktığını söylüyor. Komintern zamanındaki dağılma nedir diye soruyor.

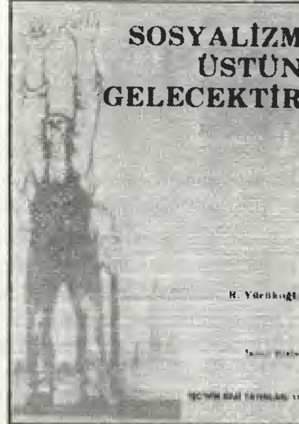
Çin revizyonizminin olgunlaşması ve Avrupa komünizminin çıkışı için verilen tarihler doğrudur. Ancak bunlar bir gecede çıkmadı.

Oportünizmin maddi (yani ekonomik), toplumsal ve ideolojik kökleri dünya çapında varoldukça kendisi de varolacaktır. Bu durum emperyalizmin kökü kazınana dek, hatta daha da öteye sürecektir.

Günümüzde oportünizmin dünya çapında en belirgin iki biçimi, aşırı bir türü olan Avrupa-komünizmi ile ortacılıktır. Lenin ortacılık oportünizmin incir yaprağıdır diyor. *Yeni İşçi*'nin yaptığı gibi oportünizmin varlığının yadsımak, hatta küçümsemek bile Marksizm-Leninizmi yadsımak anlamına gelir.

9. "O (Yürükoğlu) hareketin sorunları arasında '1945'ten yana dünyada yaşanan göreceli barışçıl dönem' ve Sovyet gençliğinin 'işkence, polis zindan, ölüm görmemiş olmasını' sayıyor.

"Oysa sosyalizmin bütün amacı bunları Engizisyon mahkemeleriyle birlikte tarihin çöplüğüne atmaktı. Ve de



Sosyalizm Üstün Gelecektir, ***yanlışlara ve eksiklere, korkusuzca işaret ederek, onların, burjuvazinin silahı olmaktan, komünistlerin ders çıkardığı yararlı birer deneyime dönüştürülmesine katkı yaptı. Sosyalizm, bunu yapmayan sahte dostlarına da üstün gelecektir!***

nükleer savaş çağında tüm ciddi sosyalistler sosyalizmi kurmak için savaşlardan kasıp kavrulmuş bir dünya değil, barışı isterler".

Yeni İşçi bir numaralı İngiliz polemik sporlarından safsataya başvuruyor. Yürükoğlu Yoldaş bunları *sorun* olarak değil, dev başarılar olarak, fakat aynı zamanda sözkonusu sorun için *nesnel bir temel* olarak belirliyor. Ve işte o sorun temelleri değil, yoğun ideolojik savaşımla giderilebilir, giderilmelidir.

10. Afganistan sorununa ve özellikle Hafızullah Amin'e gelince, *İşçinin Sesi* Amin'in CİA ajanlığına getirilen "kanıtları" pek inandırıcı bulmuyor. Babrak Karmal'ın oportünistliğinin kanıtları ise çok somuttur. Her ağzını açışında besmele çeken bu koltuk hırsızı, Amin'den "allahsız", "İslamiyet düşmanı" ve "faşist" olarak da sözediyor.

Bu suçlamaları *Yeni İşçi*'nin kendisinin de henüz yöneltmemiş olmasına doğrusu şaşıyoruz. Belki de bu tür banallikler okuyucuları için biraz fazla zevksiz olacağındandır.

11. Son bir nokta, *Yeni İşçi* çocukça bir espiriyle "Yürükoğlu" adını "Eurooğlu" diye çarpıtıyor. Gerçi aynı espiritüellik kendi parti adlarına da yansımış: "Yeni" (?) "Komünist" (?) "Partisi" (??). Bizce yine eski hamam eski tas.

Bu kendini aşağılayıcı yazının önemi içeriğinde değil, çarpık mantığında yatıyor. Yazı, tüm ortacı düşüncenin ortak bir hastalığından muzdarip. O da, gerçeği olduğu gibi görmekten çekinmek, daha doğrusu *görememek*.

Bu sakat mantığa göre dünya komünist hareketinin sorunlarına herhangi bir biçimde parmak basmak düpedüz "dinsizlik", "anti-Sovyetizm" "kapitalist fikirlere teslimiyet"tir. Neden? Çünkü bunu Brezinskiler ve Avrupa-komünistleri yapıyor.

Bu sorunun özünü kaçırmak olur. Brezinskiler ve Avrupa-komünistleri belli gerçeklerden hareketle bunları kendi amaçları doğrultusunda saptırıyorlar. Ne bekliyoruz? Sınıf savaşı değil mi bu? Ama sorunlar duruyor ve gerçek. İşte Leninci yaklaşım ile ortacı yaklaşım bu noktada ayrışıyor. Ortacılık, sorunun varlığını yadsıyarak karşı koyor. Leninizm ise sınıf düşmanının gördüğünü olabiliyorsa o görmeden *önce* görüp, soruna proleterce karşı koyuyor.

Bu fark, proletarya enternasyonalizmi diye geçinen yılışık dalkavukluk ile dünya devrimci merkezi olarak Sovyetler Birliği'ne bağlılığı yanlışların ve eksiklerin yapıcı eleştirisiyle birleştiren Leninci yanaşım arasındaki farktır. Bu fark çıkar siyasetine, yani oportünizme teslimiyet ile Leninci ilkesellik arasındaki farktır.

Bir sorunu iş işten geçene dek görmeyi reddeden yıkıcı tutumun, Lenin'in sayısız kez eleştirdiği bu "resmi iyimserliğin" dünya komünist hareketinde yeri yoktur. Hareketimizin buna gereksinimi yoktur. Hangi yanaşımın gerçek anti-Sovyetizm olduğunu olaylar mutlaka gösterecektir.

İTÖF Genel Kurulu yapıldı

İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu İTÖF'ün 18. Genel Kurulu, 1 Mart 1981'de Londra'da yapıldı. Genel Kurul'da, yapılması gerekenler, başarılar ve eksiklikler canlı olarak tartışıldı ve yol gösterici kararlar alındı.

"Faşist cuntanın cinayetlerine karşı savaş" başlıklı kararda şöyle deniyor:

"İşçi sınıfının örgütlü gücünden, yükselen savaşımından korkan burjuvazi 12 Eylül'de askersel bir darbe ile açık diktatörlüğe geçti.

"Bu faşist darbe ile tekelci burjuvazi erkini yitirmemek için ülkeyi faşizmi terörle yerleştirmeye çalışıyor. Faşizmi yerleştirmenin ön koşulu olarak işçi sınıfının, halkın, tüm devrimci-demokratik örgütlerini ezmeye yöneliyor.

...

"Bugün ülkemizde devrimciler bu faşist rejime karşı savaşıyor. İTÖF'ün önünde duran ana görev faşist cuntanın dünya demokratik kamuoyundan gizli yürütmeye çalıştığı cinayetlerini açık etmek, demokratik kamuoyunun sesini yükseltmesini sağlamak, ülkemizde faşizme karşı savaşım verenlere güçlü bir destek sağlamaktır.

"İTÖF, faşist cuntanın cinayetlerine karşı örgütlü savaşım vermeyi, bu konuda tüm yabancı demokratik örgütlerle ilişkisini geliştirip Türkiye halkıyla dayanışmalarını güçlendirmelerini sağlamayı karar altına alır."

"Militarizme, sömürgeciliğe ve yayılmacılığa karşı savaş" başlıklı kararda ise şöyle deniyor:

"Orta Doğu'da süren sıcak savaştan yararlanıp Türkiye finans-kapitali faşist diktatörlük eliyle emperyalist bir Türkiye olmak istiyor. Bölgedeki 'Türk vatandaşlarının hakları' demogojisi günün konusu haline geldi.

"Burjuvazi bir yandan 'önümüzdeki en büyük sorunumuz dışarıya sermaye ihracıdır' diyor. Öte yandan bölgenin önceden paylaşılmışlığını da göz önünde tutarak savaş hazırlıklarını sürdürüyor. Son bir ayda 4 askeri tatbikatın yapılmasının, bütçenin büyük bir bölümünün savunma harcamalarına ayrılmasının nedeni budur.

"Faşist diktatörlüğün emperyalistleşme özlemlerine, yayılmacı, sömürgeci, militarist politikasına karşı sürekli olarak mücadele edip, faşist cuntayı teşhir etmeliyiz.

"Kahrolsun sömürgecilik!

"Kahrolsun yayılmacılık ve militarizm!"

İTÖF Genel Kurulu, İngiltere'deki tüm öğrencilerin antifaşist devrimci bir platformu oldu. Kendilerine Dev-Yol sempatizanı adını veren, ama bunu "muhalefet" gerekçesi olarak kullanıp hiçbir antifaşist eyleme katılmayanlardan oluşan "devrimci" gurup ise Genel Kurul'a gelmek sorumluluğunu bile göstermedi. Genel Kurul'da işçi sınıfının devrimci çizgisini savunanlar yeniden yönetime seçildiler.

Hamburg Türkiyeli İlericiler Birliği Kuruluyor

Hamburg'daki Türkiyeli devrimciler, Hamburg Türkiyeli İlericiler Birliği'ni kuruyorlar. Örgütün kuruluş kongresi, 8. Mart 1981'de yapılacaktır. Kongre'ye Avrupa'nın çeşitli yerlerinden konuklar katılacaklardır.

Hamburg Türkiyeli İlericiler Birliği'nin kurulması, Avrupa'daki Türkiyeli işçilerin faşist diktatörlüğe karşı devrim için savaşımına yeni bir güç katacaktır.

D vrim inancımız yükseldi

Metin Yılmaz

Ben İzmir'de çalışan bir kunduracı kalfasıyım. Bu düzenden bizler de nasibimizi yeteri kadar alıyoruz. Özellikle 12 Eylül faşist darbesinden buyana sömürüldüğümüz, ezildiğimiz, toplum içinde hiçbir etkinliğimizin olmadığı gözle görülür hale geldi. Faşist askeri yönetimin iş başına gelmesinden, özellikle generaller cuntasının aldığı bir takım ekonomik kararlardan sonra halkta hoşnutsuzluk gözleniyor.

Yönetimin aldığı ekonomik kararların tekelleşmeyi hızlandırdığını, küçük üreticileri yığınsal olarak mülksüzleştirmeye başladığını bize yaşam çok daha iyi gösteriyor. Size kendi çalışma alanımdaki somut gelişmeleri aktarayım.

Ben diğer 5 kalfa arkadaşım ve bir kaç tane çırak arkadaşımla birlikte, bir kunduracı patronun tutuğu binada kunduracı kalfalığı yapıyorum. Çalıştığım yeri bir göreceksiniz. Güneş hiç uğramıyor. Kışın ısınma yazın ise havlandırma diye bir olay yok. Size şu kadarını söyleyeyim ki tuvalete gitmek için yüzlerce metre yürümemiz gerekiyor. Vakit geçirmemek için bazı durumlarda teneke kullanmak zorunda kalıyoruz. Artık bu işyerinin sağlık açısından durumunu siz düşünün!

Herşey patrona ait. Sigorta gibi bir sorunumuz da olmadı. Yılın 3-4 ayında iş veriyorlar. Diğer aylar boşuz. O zaman da zorunlu olarak patrona borçlanıyoruz. İstersen çalışma artık! Hiç bir hakkını da iddia edemezsin, ettin mi kapı dışarı edilirsin!

Oniki Eylül'den sonra getirilen vergilerle işler iyice karıştı. Patronlar bizi usta ilan ettiler, bize, gidin Maliye'ye kaydolun, defter tutun, verginizi verin demeye başladılar. Yoksa işimize son vereceklerini söylüyorlar. Durup dururken neden usta olduk diye şaşırdık. İşin altındaki gerçeği çok geçmeden anladık. Usta olduğumuzda ve Maliye'ye kaydolduğumuzda çalışma araç ve gereçleri, çalıştığımız dükkan, kundura malzemeleri bizim üzerimize oluyor ve bunların vergisini de biz veriyoruz. Patron vergiden kurtuluyor. Ayrıca bir de sigortadan da yırtıyor paçayı, oysa gerçekte herşey patronun. Biz patronun işyerinde çalışan işçileriz. Yani, faşist rejimin getirdiği vergi yüklerini sonunda yine bizler ödüyoruz! Patronlar ise yine paçayı kurtarıyorlar.

Bütün kalfa arkadaşlar şimdi artık sömürü ve ezgiyi daha da iyi görebiliyorlar. Örgütlü olmamanın zararlarını daha rahat kavrayabiliyorlar. Bir de Kunduracılar Derneği var. Hiç birimizin haberi olmadan ortaya çıktı. Araştırdık, patronlar kurdurmuş. Ne zaman kongre yapar, nasıl çalışır, bilmiyoruz. Yılda bir iki kere nutuk çekmek için bizi çağırırlar, fakat kimse gitmez. Bir de menşeviklerin kurdukları, derme çatma, suni tenefüsle çalışan bir Gib-Der vardı.

Yaşam acıdır ama gerçektir, herşeyden daha iyi öğretir gerçekleri. Bugüne kadar, devrimcilerin söylediklerine çoğumuz kafa sallayıp geçtik. Ama bugün, bu düzenin halk yığınları için bir sömürü ve zorbalık rejimi olduğunu, faşist yönetim bizlere yaşamda kanıtladı. Söylediklerimize ve yazdıklarımıza her zamankinden daha fazla inanıyorum. Çürümüş bu düzenin sınırları içinde sorunlarımıza çözüm olmayacağına, ancak ve ancak devrimle çıkış yolu bulabileceğimize, bunun da halkın zor kullanımı ile gerçekleşebileceğine inanıyorum.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!



MUHABİR GURUPLARI

Filistin halkıyla omuz omuza savaşıyoruz

Biliyoruz ki, bir olay, bir hareket hakkında yargıya varabilmek için belgesel olmak gerekir. O konuda ciddi bir araştırma, yazılı-basılı kaynakları incelemek, varsa başka nesnel kaynaklardan yararlanmak gereklidir. Bütün verileri sağlam bir mantık süzgecinden geçirdikten sonradır ki, doğru bir yargıya varılabilir. Bizim burada sözünü etmek istediğimiz konu, Filistin kurtuluş savaşı ve Lübnan devrimci hareketidir. Filistin ulusal kurtuluş savaşı ile Lübnan devrimci hareketini birbirinden ayırmaya olanak yoktur. İkisi, etle-tırnak gibi kaynaşmıştır, iç içe girmiştir. Zaten ayrı düşünmek için neden de yoktur. Filistin halkının önemli bir parçası (yarım milyondan az değildir) on yıllardır Lübnan toprakları üzerinde, Lübnan halkı ile birarada yaşamaktadır. Filistin kurtuluş savaşının siyasal ve askeri liderliği ve askeri kuvvetleri büyük ağırlığıyla Lübnan toprakları üzerindedir. Lübnan topraklarının, nüfusun ağırlığını kapsayan büyük bir kısmında Filistin ve Lübnan devrimci kuvvetleri fiili olarak duruma hakimdirler. Kısaca Filistin ulusal kurtuluş savaşı ve Lübnan devrimci hareketi bir bütündür.

Yoldaşlar, burada amacımız Filistin ulusal kurtuluş savaşını ve Lübnan devrimci hareketini değerlendirmek değildir. Yukarda belirttiğimiz belgesel olma açısından buna olanağımız yoktur. Ancak, öznel kaldığımızın bilincinde olarak, gözlem ve deneylerimizi, bölgemizdeki gelişmeleri sizlere iletmek istiyoruz.

Biraz gerilere gidecek olursak, 1978 ilkbaharında (Mart) İsrail güney Lübnan'a genel bir saldırıda bulundu. Bu savaş 8 günlük savaş olarak bilinir. İsrail bu saldırısında ciddi direnme ile karşılaştı. Ancak, amacına ulaştı. Şöyle ki; Lübnan iç savaşında devlet ve ordu bölünmüştü. Güney Lübnan'da başında binbaşı Sait Haddat'ın bulunduğu bir bölük faşist, İsrail'in de desteği ile Marcayun (küçük bir kazadır) ve bazı köyleri kontrollerine geçirmişlerdi. Ama, faşist güçler tehlikedeydi ve her an devrimci güçler tarafından alaşağı edilebilirlerdi. İsrail, ileri karakolu durumunda olan faşist Sait Haddat ve güçlerinin sağlam tutunabilmelerini ve stratejik bazı noktaları ele geçirmek için, genel bir saldırıya geçti.

İsrail ve faşist güçler, ciddi darbeler yediler. İç savaştan yeni çıkmış, kısmen yorgun ve teknik açıdan zayıf olan devrimci güçler de geriye çekildiler. Ve İsrail ileri karakol mevzilerini güçlendirdi. Kendisi ile devrimci kuvvetler arasında tampon bir bölge oluşturdu. Böylece kendi güvenliğini sağlama aldı. Bu sekiz günlük büyük savaştan sonra devrimci güçler bugüne dek, içerden ve dışardan yüzlerce eylem koydular ve pek çok şehit verdiler. İsrail, bekçi köpekliği yaptığı ABD emperyalizminden aldığı teknik güçle sayısız saldırılarda bulundu. Zaten güney Lübnan'da hemen hemen hergün bombardıman vardır. İsrail ve desteğindeki faşist Sait Haddat kuvvetleri, havadan, karadan ve denizden yaptıkları saldırılarla savunmasız sivil halkı katletmektedirler. Mazlum Filistin ve Lübnan halkları her an ölümle yüzyüzedirler. Binlerce aile barakalarda, çadırlarda yoksulluk içinde yaşamaktadır.

Yoldaşlar, Filistin ve Lübnan devrimci kuvvetleri iç savaş ve sekiz gün savaşından sonra yaklaşık iki yıllık bir yorgunluk ve durgunluk dönemi geçirmişlerdir. Ancak, özellikle son altı ayda Filistin ve Lübnan devrimci güçlerinde çok büyük bir canlılık vardır. Binlerce Filistinli ve Lübnanlı son aylarda çok hızlı bir biçimde askeri eğitim görmüşlerdir ve görmektedirler. Askeri araç ve gereç bakımından çok büyük ölçüde yetkinleşmişlerdir. Ayrıca işgal edilmiş topraklar üzerindeki Filistin halkı kahramanca savaşmaktadır.

Yoldaşlar, *İşçinin Sesi*'ne bağlı Kızıl Yıldız İşçi Muhabir Gurubumuz, kahraman Filistin halkının savaşımında omuz omuzadır. Filistin Kurtuluş savaşının içinde de Lenin'ci bayrağımızı yükselttik ve bu bayrağı yere düşürmeyeceğiz.

Yaşasın kahraman Filistin halkının kurtuluş savaşı!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Kızıl Yıldız
Beyrut

Halkımız faşizmin içyüzünü tanıyor

Değerli yoldaşlar,

Sendikaların kapatılması, ücretlerin dondurulması, en sonunda %70 zamların geri alınması faşist cuntanın kimliğini iyice açığa çıkarıyor. Biz işyerinde memurlarla oturmuştuk. O gün de resmi gazetede milletin, devletin vs. nin selameti için %70 zamların kaldırıldığı yazıyordu. (28 Ocak tarihli) İnsanların ağzını bıçak açmıyordu. Nihayet birisi konuşmaya başladı, ki bu kimsenin ne ilericilikle, ne devrimcilikle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Oniki Eylül'de çok sevindiğini, Evren'i de 2. Atatürk sandığını, ama şimdi Evren'in diktatörden farkı olmadığını söyledi. Bir diğeri "bu Evren galiba faşist" dedi. (Menşeviklerin kulağı çınlasın.) Hemen bir başkası asıl şimdi anarşinin daha da artacağını, çünkü aç insanların her türlü suçu işlemeye yatkın olduğundan söz açtı.

Sonuçta hiç kimse bu hükümetin ekonomik ve toplumsal sorunlara herhangi bir çözüm bulduğunu söyleyemedi. Açıkça, halkımız faşizmin içyüzünü ilk elden yaşayarak tanıyor.

Selamlar

İzmir

Menşeviklerin "komünist" propagandası

Yoldaşlar,

Küçük sanayicilerin, esnafların çok bulunduğu bir sanayi bölgesinde çalışıyorum. Cuntanın son çıkartmış olduğu vergi yasaları esnafların durumunu son birkaç yılda olduğundan daha da kötüleştiriyor. Bu katmanlarda, faşist cuntaya karşı büyük bir hoşnutsuzluk doğuyor ve biriktiriyor. Onlar, bilincine varıyorlar ki, bunlar büyük tekellere dokunmazlar.

Yoldaşlar diğer bahsetmek istediğim konu, birkaç menşevik sorumlu ile konuşmalarımdır. Menşeviklerle faşist cunta hakkında konuştuk. Birisi şöyle diyor: Türkiye'ye faşizm gelemez. (Sanki faşizmin reel tehlike olduğunu başkaları söylemiş.) Bunun nedenlerinden birincisi, ülkemizin stratejik olarak Sovyetler birliği ve sosyalist ülkelerin dibinde olması ve buna Sovyetler'in izin vermeyeceğiymiş. İkincisi, sosyalist öğelerin çok geniş olmasıymış. Ona şunu söyledim: Şili'de daha fazlaydı. Sizin UDC'ye benzer bir cephe işbaşındaydı. O da bana, Şili'nin, koşullarının değişik olduğunu ve Sovyetler Birliği'ne uzaklığını söyledi. Kendisine faşizmin hangi koşullarda geleceğini, finans-kapitalin ne zaman faşizme başvuracağını ve hangi yöntemler kullanacağını anlatmaya çalıştıysam da, o daha odunumun parası diyordu, yani aynı mavalları anlatıyordu.

Bir başkasıyla da aynı konuda tartıştım. Tartışma belli olgunluğa gelince, uygulamalar faşist fakat uygulayanların hepsi faşist değil dedi. Aralarında demokratlar varmış. Bu demokratlar, sendikalar ve demokratik örgütler kapatılırken, devrimciler tutuklanırken ne yazık ki buna göz yumuyorlarmış!

Yoldaşlar işte bunlar böyleler. Birinin dediği, ötekisini tutumuyor. Ne dedikleri belli değil. Ortalıkta öyle dolanıp duruyorlar. Kemalizm konusunda cuntayla atışıyorlar. Generaller diyor Atatürkçüyüz, menşevikler ise yok Atatürkçü değilsiniz, Atatürk anti-emperyalistti diyorlar. Cuntaya karşı Atatürk'ü savunuyorlar ve böyle "komünist" propaganda yapıyorlar, böyle "komünist" ideolojiyi yayıyorlar!

Oportünizme karşı savaş, burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

Nesnel güçle gelen, nesnel güçle gider!

İstanbul



Yurtsever komutanların ve oportünistlerin yaptıkları

Yoldaşlar, 12 Eylül'den beri insan avı ve işçileri tutuklama durmadan sürüyor. Birçok fabrikada tutuklamalar ve işverenlerin her zamanki baskısı artarak sürerken, "yurtsever komutanlarımız" TV'de boy gösteriyorlar. 1 kg. buğdaya 1 litre petrol alıp köşeyi döneriz diyorlar. Akılları sıra halkı kandıracaklar! Birinin taban fiyatının 12 TL, ötekinin alış fiyatının ise 40-50 TL olduğunu halk sanki bilmiyor!

Halkın bir kısmı memnun görünüyorsa da, bu yüzeyseldir. "Tek can güvenliğimiz var, sabah evden çıktık mı gözümüz arkada kalmıyor" diyorlar. Aynı zamanda, "bugünkü idareden memnun değiliz ama devrimciler de TV'de birbirlerini açıklıyorlar, ne yaptıklarını anlatıyorlar, biz bunlara nasıl güvenelim" diye ekliyorlar. Biz de, onların işçi devrimcisi olmadıklarını, devrimde yalnızca yandaş olduklarını, başı çekecek olanın işçi sınıfı olduğunu anlatıyoruz.

Bu arada yurtsever komutanlar işçileri ve halkı silah zoruyla şimdilik susturduklarını sanıp, ordu içinde harekete geçmişler. ...'de astsubay arkadaşlar var. Onlar da 12 Eylül'den memnun değiller. Şimdi ordu içinde gelişen bir hoşnutsuzluk yüzünden, onların 12 arkadaşını görevden alıp, haklarında soruşturma açmışlar. Arkadaşlar, daha çok kişinin tutuklanacağını, kuşkulanılanların ve hakkında şikayet olanların apar topar götürüldüklerini söylüyorlar.

Oportünistlere gelince, onlarda bir çürüme gözleniyor. Yağmacılık yapıyorlar. ...'lerde ellerindeki malları kendileri paylaştılar ve yakın çevrelerine dağıttılar. Binlerce işçi arkadaş işinden oldu, aileleri mağdur durumda, onlara sahip çıkmadılar. Bu durumu bize, olayları yaşamış bir yoldaş anlattı. 12 Eylül'den önce aynı yoldaşla konuşmuştuk ama anlaşamamıştık. 12 Eylül sonrasında kendisi bizi aradı ve "ben aldanmışım, sizler haklısınız, bu örgütün, bu hareketin gerçek sahibi sizsiniz" dedi.

Bu yoldaş, sonra bize oportünist yöneticilere işi gereği ödemek durumunda olduğu 350-400 bin TL'yi ödesin mi diye sordu. Biz "bu para binlerce namuslu işçi arkadaşın parasıdır, oportünistlere verilirse paranın sahiplerine yaramaz, iyi düşün, ona göre hareket et" dedik. Kararı kendisine bıraktık ve düşünme fırsatı tanıdık.

Oportünistler çıkarcı davranıyorlar. Kadrolarını dalavereyle tutacaklarını sanıyorlar. Yağmacılık yapıyorlar. Yoldaş bunları yakından gördüğü için, parayı verirse ne olacağını da anladı ve vermemeye karar verdi. Biz de bu kararı çok doğru bulduk. Şimdi bu parayı, sahiplerine yararlı bir yolda harcayacağız. Oportünistlerin yaptıklarının da bir bir hesabını soracağız.

İstanbul



Türkiye ordusu Kıbrıs halkına baskı yapıyor

Değerli yoldaşlar,

Haziran 1981'de Kuzey Kıbrıs'da seçimler yapılacaktır. Sizlere seçim öncesi durum hakkında bilgi vermek istiyorum.

Kuzey Kıbrıs'ta işçi ve emekçiler üzerinde yeni baskı yöntemleri uygulanıyor. Gelişmekte olan ve büyüyen devrimci hareketi sindirmek için, emperyalizmin yerli uşakları askerleriyle, polisleriyle halkın üzerine saldırıyorlar. İşyerlerine saldırılar düzenliyorlar.

Buna karşı, işçilerin, emekçilerin hareketleri yükseliyor. Grevler oluyor. Aralık ve Ocak ayları içinde narenciye üreticileri büyük bir direnişe geçtiler. Ulusal Birlik Partisi hükümetinin portakal ve greyfurt için koyduğu taban fiyatlarına karşı birçok yerde yığınsal mitinler yapıldı.

"Çocuklarıyla geldiler analar, bacılar. UBP'ye karşı nefretlerini haykırdılar — yeniden tek bir yumruk, tek bir ses gibi. Çocuklarının kulağına fısıldadılar UBP'ye karşı kinlerini ve hep bir ağızdan haykırdılar: 'Faşist kümeleri yıkacağız. UBP'ye ve uşaklarına karşı birleşelim. Kurtuluşun tek yolu budur' diyerek yürüdüler UBP'nin üzerine..."

Bu sözler Cpuxiks işçilerinin grevi sırasında Bağımsızlık Yolu tarafından çıkarılan bildiridendir.

Devrimci duygu ve düşüncelerle selamlar.

Magosa

Faşist cuntanın çabaları sonuçsuz kalacaktır

Oniki Eylül faşist darbesinden bu yana geçen süre içinde, baskılar alabildiğine yoğunlaştı.

Emekçiler bir yandan artan ekonomik sorunların altında ezilirken, diğer yandan da en küçük bir demokratik istemin bile şiddetle bastırıldığı güç koşullarda yaşıyorlar.

Oniki Eylül'den sonra işçi ücretleri ve memur maaşlarında yapılan göstermelik artışlar bunları izleyen zamlarla bir anda sıfıra indi. Asgari ücretin ev kirasına bile yetmediği Türkiye'de, devletin bir eliyle veriyor gözüktüğünün çok daha fazlasını geri aldığı, bugün en cahil bir insanın bile görebileceği bir olgudur.

Bu durum karşısında faşist cunta halk desteği sağlama çabalarını hızlandırdı. Evren geçtiğimiz ay içinde üçgünlük bir geziye çıktı. Gezi Gaziantep, Maraş ve Antakya Mersin gibi devrimci hareketin 12 Eylül'den önce etkin olduğu illeri, ağırlıkla kapsıyordu.

Bu illerde yapılan konuşmalar her akşam radyo ve televizyondan ayrıntılı olarak verildi. Dinleyenlerin kalabalığı, Evren'in sözlerinin sık sık "Evren Paşa çok yaşa" vb. sloganlarla sık sık kesildiği, üzerine basa basa belirtildi.

Evren her ilde değişik konulardan sözetti. Örneğin, Maraş'ta alevi-sunni ayrımına değinirken, başka bir ilde vergilerden sözederek, vergileri beğenmeyip eleştirenlerin yurtsever olmadığını söyledi.

Konuşmaların hepsi birleştirildiğinde, Evren'inde dediği gibi, "bir bütünlük taşıyor" ve faşist cuntanın yapmak istediklerini açıkça sergiliyordu. Ayrıca faşist cuntanın, ekonomik sorunları çözmedeki çaresizliğinin de göstergesiydi.

Durum böyle devam ettiği sürece, faşist cunta halk desteği sağlama çabalarını ne kadar arttırırsa arttırsın beklediğini bulamayacaktır. Geçici önlemlerle ekonomik durumu ne kadar iyileştirmeye çalışırsa çalışsın, kendi açısından sorunları yaratan yapı durduğu sürece, bu çabalar sonuçsuz kalacaktır.

Tanklarla gelen, devrimle gidecektir!

Ankara

Türk ordusunun "kahramanlıkları"

Yoldaşlar,

Sıkıyönetim komutan yardımcısı, çarşıda, halkın gözü önünde pahalı meyve sattığı gerekçesiyle bir manava dayak attı. Aynı adam, bir bekçiye gereksiz yere rapor verdiği için hükümet tabibine de yumruk attı. Daha önce bekçi, alay komutanının bir isteğini yerine getirmediği için komutan tarafından dövülmüştü. Bekçi bunun üzerine rapor almıştı!

Bir başka haber de şu: Zonguldak bölgesinde Silahlı Kuvvetler adına, işçilerden 500'er lira, memurlardan 100'er, hemşirelerden 500'er ve doktorlardan 5000'er lira "bağış" emir yoluyla toplandı.

"Kahraman ordumuz" halka karşı savaş yürütüyor. Ancak bu savaşı kaybedecektir! Şoven "kahramanlık" edebiyatı, yenilgisini engelleyemeyecektir!

Zonguldak